Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ARTHUR CLARKE

Sfîrșitul copilăriei

ROMAN

Știința și tehnică

472

SUMAR

* * * * * * * * * * * * *

Anticipaţia

COLECŢIA DE POVESTIRI SF
editată de revista „Ştiinţă şi tehnică"
Serie nouă, anul I, nr. 472, 1990

Redactor-şef: **Ioan Eremia Albescu**
Redactor-şef adjunct: **Gheorghe Badea**
Secretar responsabil de redacţie: **Adina Chelcea**
Responsabilul colecţiei: **Viorica Podină**
Corectura: **Lia Comănici**
Prezentarea artistică: **Adriana Vladu**
Culegere pe calculator: **Tomina Gherghina**
Coperta: **Ioan Mihăescu**
Tehnoredactor: **Arcadie Daneliuc**
Consultant literar: **Cristian Tudor Popescu**

Administraţia: Editura „Presa Liberă" — Bucureşti
Tiparul: Întreprinderea Poligrafică Sibiu

Monumentul

de GEORGE CEAUȘU

Plantele gravifage plutesc nemişcate. Frunzele filamentoase, dispuse palmar de-a lungul peţiolurilor subţiri, s-au desfăcut în urma unei respiraţii lungi. Infoliantul-tulpină s-a destins într-o poză meditativă. E ora de linişte, adumbrită de ramuri şi gînduri, între îndatoririle stufoase de Arhitect.

— Am prezentat propunerea mea în Frunziliul Absolut.

Cînd infoliantul se smulse din inerţie, milioane de frunzuliţe fremătară. Valerbul răspunse din umbră:

— Sînt convins că aceste idei depăşesc timpul nostru cu o eră galactică, Excelenţă.

— Propunerea mea i-a cam desfrunzit. În Frunziliul ăsta sînt o mulţime de indivizi veştezi. (Arborada de primă ascendenţă se înfioră cînd ideea difuză în tulpinile ei.) Au fost însă nevoiţi să se plece în faţa intuiţiilor mele.

— Desigur, o gîndire ca a Excelenţei voastre nu putea să nu prevadă totul. Monumentul proiectat face parte din noul Univers?

— Desigur, dragul meu. Trebuie să recunoşti că aşa-zisul „Monument" din vechime, în ciuda dimensiunilor lor colosale, a fost greşit conceput. Restaurarea lui este imperios necesară.

— Foarte exact, Excelenţă: acest aşa-numit „Monument", relicvă a trecutului anacronic, mai poate fi bun la ceva.

— Nu-i bun la nimic, Vegetal efemer, n-ai înţeles nici acum?

Valerbul se înclină îndatoritor — frunzele îi fremătau:

— Foarte exact, Excelenţă, nu-i bun la nimic!

— Şi nu-mi pot explica raţiunea proiectării unui edificiu atît de grosolan. S-a pierdut din vedere structura şi rezistenţa aşa-numitului „Monument", poziţia novelor, soliditatea îmbinărilor interastrale...

— O afirmaţie clarvăzătoare, susură valerbul.

— Da, aşa, se înclină Infoliantul, hotărît, trebuie să terminăm o dată cu aşa-zisul „Monument" şi să oferim Universului Monumentul pe care el îl merită! Să-l smulgem din rădăcină pe cel vechi!

Un nor imens de particule electrizate atinse colonia. Filamentele tremurară. Apoi mili-

Desen de MIRCEA IULIAN

oane de tulpini înfrățite se smulseră din încremenire, forțînd trecerea într-un nou transpațiu, în căutarea unei concentrări de substanță. Visînd la prada mult așteptată, colonia se întinse ca un arc și otolitele gravifice realizară potențialul de absorbție pe fețele interne ale frunzelor.

Infoliantul-tulpină plonjă împreună cu ceilalți. Universul își aștepta Arhitectul al cărui proiect să lege planetă de planetă și să înjunghie cu rădăcinile sale substanța degradată a pulsarilor și a golurilor negre. El, Arhitectul, va sădi un adevărat Monument, după ce va stîrpi mai întîi vechea pecingine cosmică.

●

Lent, plantele gravifage lunecară înapoi pe curbura spațiului. Se înșelaseră: nu fusese decît o suprafață de sprijin pentru o arteziană gravitațională. Pregătite pentru noul salt, pluteau cu rădăcinile răsfirate. O remarcă neașteptată înfrunzi în coroana ideatică a valerbului:

— O idee grandioasă, Excelență.

Infoliantul se înclină încîntat, pînă la limita amețelii. Vibră armonios:

— Evoluția este înrădăcinată în idei mărețe, dragul meu.

— Va fi un Monument grandios. Îl vom ancora în spațiu cu rădăcini adînci.

— Omiți un lucru important: nu acordăm nimic, pînă cînd...

Infoliantul tăcu deodată; frunzele îi fremătau, gînditoare.

— Aveți dreptate, Excelență. Nu ancorăm nimic.

— Ba da, Vegetal efemer, îl contrazise Arhitectul cu dispreț. Numai după ce-l smulgem din rădăcină pe cel vechi.

— O idee minunată.

Și frunzele valerbului vibrară în ritm jucăuș: vechiul Monument ar fi trebuit să aibă o masă imensă — iar masa e izvorul gravitației. Încîntat, visa la energia gravitațională cu care se va hrăni.

— Trebuie extirpat trecutul anacronic și abia după aceea implantat un nou Monument, remarcă Infoliantul, lăsîndu-se în voia visului. Viziunile sale preludiau un viitor înfrunzit. Aici va sta o nebuloasă și rotirea ei buimacă va înceta. Acolo va sclipi o centură radiantă. Dincoace va țîșni un gol negru, dincolo în firidele cîmpurilor de forță, vor atîrna Frizele galactice. Încremenind în contemplarea noii opere, galaxiile Big Bang-ului își vor înceta goana centrifugă.

●

Senzorii teledetectori dezvăluiră o nouă sursă de hrană: o masă care degaja o imensă forță gravitațională.

— Monumentul, murmură Arhitectul, înfometat.

— Monumentul, murmură valerbul de pe o ramură colaterală.

Aproape instantaneu cu poziționarea senzorilor pe nouă direcție, colonia țîșni în transpațiu. Ajunse la bariera masică într-un interval de timp infim. Căzînd asupra prăzii, colonia se comporta ca un burete îmbibat de forță. Perceptoarele de încetinire sesizară primejdia, declanșînd frînarea; însă variația bruscă a inerției de salt proiectă colonia brusc înapoi, ca pe un bumerang. Realitatea era că punctul situat în centrul stelei neutronice nu făcea decît să concentreze, expresiv, întreaga ei forță de atracție. Contactul cu ziguratele energetice de acolo ar fi distrus colonia.

Plantele gravifage își desfăcură din nou rădăcinile, rămînînd nemișcate. După cîtva timp, neclintirea dădu coloniei aspectul unui madreporar ciudat. Izolate, cîteva frunze subțiri fremătară — ospățul visat se amînase.

— Într-adevăr, Excelență, am terminat cu această relicvă care pînă acum cîteva clipe se numea „Monument", remarcă valerbul, dezămăgit. Nu simțise deliciile devorării gravitaționale.

— N-am terminat nimic, Vegetal efemer, acest așa-zis „Monument" arată altfel. Trebuie să ajungem la el și să-l stîrpim o dată pentru totdeauna, pentru ca viitoarea noastră operă să fie unică și fără precedent.

— Desigur, Excelență. Acest vechi Monument trebuie să fie un monstru cosmic.

— Mă crezi că nici nu știu cum arată? întrebă Infoliantul, afectat. În asta constă marea dramă a Arhitectului.

Și se lăsă în voia unui somn cu visuri, din care avea să-l smulgă doar un nou salt.

●

— Așa-zisul „Monument" trebuie să fie pe-aproape, aprecie Arhitectul.

Plantele gravifage plutiră în aceeași încremenire, pînă cînd senzorii teledetectori le semnalară cîmpul gravitațional. Vibrația entuziastă a Infoliantului fu un semn: se orientară spre punctul vizat. Apoi se retraseră prin transpațiu.

— Păcat că nu l-am putut vedea, se întristă valerbul. N-am avut timp să-l văd.

— Ce anume?

— Așa-numitul „Monument", Excelență.

— Nu era el, Vegetal efemer, nu ți-ai putut da seama?

— Desigur, Excelență, nu era el. Vom face un nou salt și îl vom devora.

Colonia gravifagă se pregătea să părăsească zona. Transformările fiziologice pregătitoare zborului se propagau de-a lungul ramurilor. Valerbul se aruncă pe curbura transpațială împreună cu ceilalți. Abia după asta, înghețat de un fior de spaimă, se întrebă: „încotro?"

Prea tîrziu. Era într-adevăr Monumentul — dar nu ceea ce credeau. Era o falie demnă de dimensiunile lui visate.

Se prăbușiră cu toții în imensa groapă de potențial.

Planeta TĂCERII

de PIERFRANCESCO PROSPERI

Desen de NICU GECSE

Nimic nu se întîmplă pe planetă de milioane de ani.

Nici urmă de vînt care să biciuiască stîncile risipite în nesfîrşitul deşert pietros. Nici urmă de nisip care să se ridice la suflarea vîntului, în vîrtejuri învolburate.

Nu exista viaţă pe planetă, nici n-ar fi putut exista vreodată. Cum ar fi putut lua naştere şi cum s-ar fi putut dezvolta vreo formă de viaţă, chiar şi elementară, într-o lume în care nu cădea niciodată o picătură de ploaie, unde nu curgea nici un rîuleţ, unde nu creştea nici un fir de iarbă?

Nimic nu se întîmpla, niciodată, pe planetă. Dar în ziua aceea se întîmplă ceva.

Un tunet asurzitor — primul pe care planeta îl auzea de mii de secole — căzu pe neaşteptate din cer şi răsună printre stînci. Şi un punct strălucitor apăru în aer, crescînd.

Era un obiect ascuţit şi prelung, venind în jos cu o repeziciune fantastică; soarele roşu al planetei îi dădea o strălucire orbitoare. Umbra sa alerga pe sol ca o săgeată, în timp ce descinse mereu mai jos, mereu mai aproape.

Plană în mare viteză, şi paraşuta din coadă frînă impulsul, înainte de a fi sfîşiată din pricina vitezei. Atinse solul şi devoră kilometri de deşert, derapă cînd piciorul anterior al trenului de aterizare cedă, lăsînd o dîră adîncă în terenul stîncos.

Dar nu explodă.

Tăcerea se aşternu din nou peste deşert.

5 iunie 2189

O coborîre cîinească, nu altceva. Desigur, ar fi fost mai bine dacă paraşuta ar fi rezistat. Oricum, mă pot considera fericit că n-am ajuns bucăţele. Alt motiv de fericire: aerul e respirabil, pot sta fără cască.

Ah, uitasem; abia am avut timp să lansez un S.O.S. şi radioul a şi început să scîrţîie şi să tuşească, apoi s-a stins; n-a fost posibil să-l mai fac să funcţioeze. Aşa că nu pot şti daca la bază au primit sau nu mesajul meu.

Acum trebuie să încerc să mă menţin în viaţă, lucru nu prea uşor, cu proviziile care vor dura sau nu două luni. Nu-mi rămîne decît să sper că mă vor găsi repede. Singur nu voi putea pleca, desigur, cu o astronavă transformată în fiare vechi.

26 iunie

Am mers nu ştiu cîţi kilometri pe jos şi tot ce am găsit sînt stînci şi pietre. Nimic altceva.

În definitiv, trebuia să mă aştept la asta. Înca înainte de a descinde, n-am zărit, de sus, decît deşert. Deşert şi stînci.

Se stinge astfel orice speranţă de a găsi viaţă şi hrană prin împrejurimi. Va trebui să subzist cu alimentele de la bord.

Voi continua totuşi să cercetez locurile, chiar dacă nu-mi va servi la nimic.

27iunie

Există ceva impresionant pe această planetă: tăcerea. Mi-am dat seama din prima clipă, dar n-am dat atenţie. Nimic nu se mişcă, nu e vînt, nu e apă, nu e ploaie. Numai această nenorocită de tăcere.

28 iunie

Pe Pămînt, vîntul face frunzele copacilor să foşnească. Şi marea mugeşte, năpustindu-se asupra stîncilor. Şi, în furtunile de vară, izbucneşte între cer şi pămînt scînteia fulgerului, iar tunetul răsună pînă departe. Şi zgomotul avalanşelor umple văile...

Nimic din toate acestea aici. Şi nimeni cu care să schimbi o vorbă. Am să sfîrşesc prin a înnebuni.

2 iulie

Încep să mă dezobişnuiesc de sunetul propriei mele voci. Uneori mă surprind strigînd sau bătînd din palme, pentru a face puţin zgomot. Tăcerea de aici e o tortură. Nici nu se poate compara cu cea din „camera tăcerii", una dintre probele la care eşti supus pentru a deveni pilot de astronavă. Acolo, cel puţin, oricît ar părea de nenaturală lipsa oricărui zgomot, ştii că totul este doar o simulare, că e ceva temporar, care la un moment dat va trebui să se curme. Dar aici tăcerea e o realitate obsedantă, care poate nu se va mai sfîrşi.

15 iulie

Am început să demontez un perete despărțitor al cabinei de comandă. Apoi l-am montat din nou și am demontat altul. O muncă absolut inutilă, executată cu unicul scop de a fi ocupat cu ceva și de a face puțin zgomot. Dar mă tem că va trebui să-i pun capăt. Munca cere energie, iar energia hrană. Și hrană am foarte puțină. Nu se află nimic de mîncare pe această planetă. Numai aer și stînci.

21 august (presupun)

N-am scris nimic în ultimele patruzeci de zile, pentru că nu aveam nimic deosebit de scris. Singurul lucru interesant este că alimentele sînt pe sfîrșite. Dacă strîng cureaua, voi mai avea pentru cel mult o săptămînă.

Altceva. Blestemata asta de tăcere trebuie să-mi fi făcut auzul hipersensibil. Azi dimineață, ieșind din astronavă, am pus piciorul greșit, provocînd o mică surpare. Zgomotul a fost pentru mine ca o serie de explozii.

25 august, noaptea

Ceva nou. Am descoperit un punct luminos pe cer, nu mai departe de zece minute de aici. Nu era o stea. Se deplasa cu viteză.

A durat numai cîteva secunde. Aș vrea să fiu sigur că n-am o halucinație. Să fi fost într-adevăr o astronavă?

Voi aprinde afară un foc din tot materialul de care nu am nevoie. Puțin lucru, dar asta-i tot ce pot face.

26 august

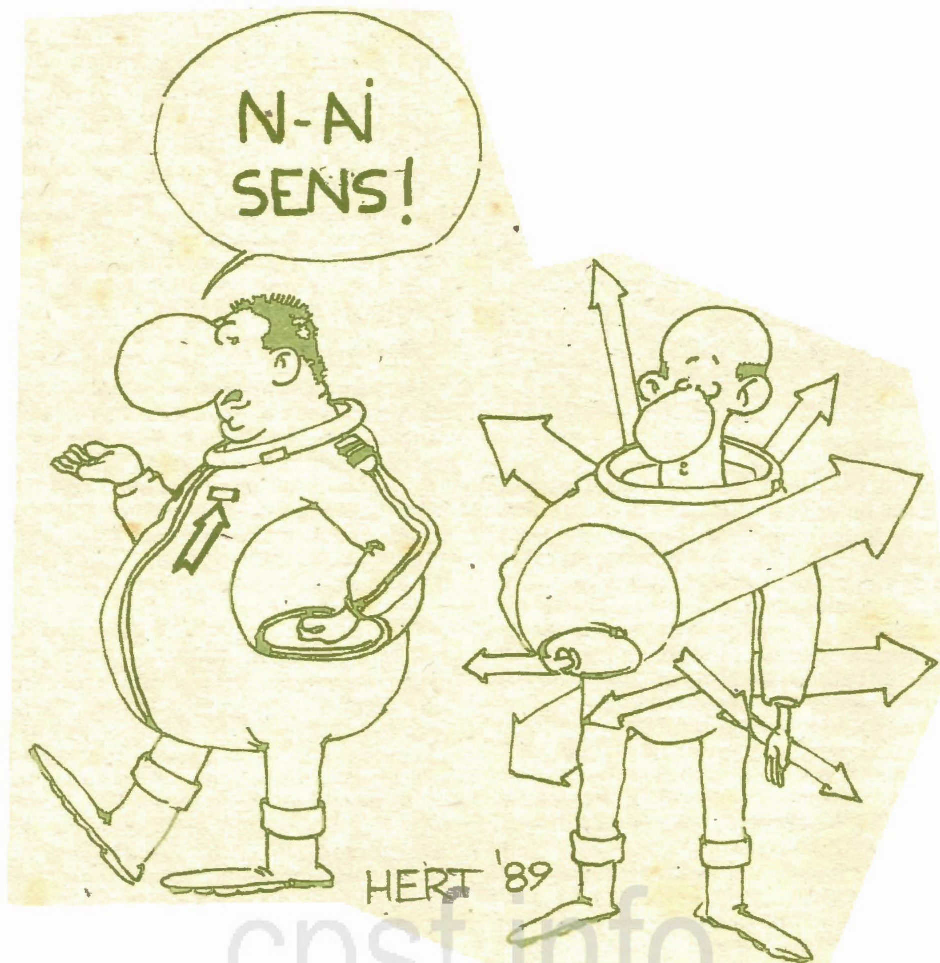
Am doborît astronava ce-mi venea în ajutor. Am doborît-o cu tunul laser de la prova propriei mele nave.

Am doborît-o în timp ce cobora să mă salveze și am văzut-o prăbușindu-se în flăcări, departe, dincolo de coline.

Mi-am semnat condamnarea la moarte, o știu. Alimentele îmi vor mai ajunge pentru nu mai mult de trei sau patru zile.

Dar nu puteam, nu puteam suporta urletele sălbatice ale țevilor ei de eșapament în timp ce cobora. Nu puteam.

Traducerea de STELA PETECEL

Scaunul REBEL

de
MIRCEA ŞERBĂNESCU

Desen de DAN COROIU

Vibraţia care-l străbătea s-ar fi putut asimila sentimentului mîndriei, aşa cum li se întîmpla oamenilor, doar de atîtea şi atîtea ori îl auzise pe unul sau pe altul dintre cosmonauţii de la bord: „Sînt mîndru de tine, X-100!". Sentimentul li se citea pe faţă, scăpăra în ochii lor şi le înceţoşa puţin vocea. Atîta mîndrie: călătoria decurgea excelent; condiţiile erau absolut splendide! Şi iarăşi: „Sînt mîndru de tine, X-100". Mai mult ca sigur că şi prin ei cutreiera aceeaşi vibraţie în numele căreia socotea şi X-100 că a atins treapta de sus a superiorităţii şi siguranţei oamenilor; ea mai decurgea şi din abia încheiata întîlnire a tuturor **icşilor** de pe nava cosmică exact în spaţiul care le era strict interzis. Singurul îngăduit să pătrundă aici era chiar el — X-100. Se aprindea semnalizatorul verde de lîngă mica uşă a accesului de serviciu şi el se repezea înăuntru după ce toţi plecaseră de acolo. Rolul lui era să accelereze aerisirea, să adune de pe suprafaţa mesei bucăţelele de hîrtie, scamele sau orice alte rămăşiţe abandonate neglijent, continuînd apoi cu alinierea scaunelor. Nimănui nu-i păsa de ele şi nimeni nu le fixa la locul lor. Lui îi revenea menirea să repare nepăsarea şi lipsa de discernămînt a oamenilor cu privire la ordinea geometrică a obiectelor şi în general a faptelor lor.

Rămas singur după ce **icşii** ieşiseră, X-100, pradă aceloraşi vibraţii încă mai marcate acum, îmbrăţişă încă o dată spaţioasa sală prelungă, trasată simeric între lambriurile argintii şi sub tavanul care permitea lumina prin plăci transparente, un loc aseptic, aplatizat, netulburat de viteza cosmică de afară. Consfătuirea abia terminată fusese a celor socotiţi pînă atunci partea supusă a echipajului, roboţii executivi, calculaţi să reacţioneze pozitiv la orice comandă sau rol ce li se atribuia. Satisfacţia cea mare fusese a hotărîrilor luate: în primul rînd deturnarea navei pe un traseu calculat să-i scoată de sub posibila urmărire, iar în al doilea rînd congelarea părţii umane a echipajului pînă ce vor găsi locul potrivit unde să-i debarce scăpînd de ei pentru totdeauna.

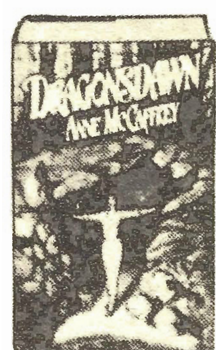
De aici vibraţiile şi ultima privire peste ordinea perfectă şi peste toate liniile geometrice reaşezate la locul lor. Inclusiv scaunele. Iată-le în faţa lui, spetează lîngă spetează, într-o perfectă simetrie, aşa cum fiecare **ics** ştia că trebuie să procedeze. După ei nu mai era nevoie să apese nimeni pe butonul care aprindea beculeţul verde de lîngă intrarea de serviciu. Nimeni nu mai trebuia să dea fuga ca să refacă ordinea în sală. Perfecţiunea alinierii — încă o dovadă că icşii rămîneau cu totul în afara anarhiei purtărilor omeneşti, fiecare robot avînd adînc împlîntată în circuite capacitatea echilibrului, a ordinei geometrice de neclintit.

X-100, încă încercat de vibraţii, pe punctul de a părăsi sala, cunoscu pe neaşteptate o tresărire îngrijorată şi nouă. Ce se întîmpla acolo, în partea opusă a mesei? Ce era cu penultimul loc de la celălalt capăt al mesei? Cine-şi îngăduise să-i imite pe cei neglijenţi ca pentru a sfida şi a provoca? Poziţia asincronă a scaunului nu putea fi şi întîmplătoare, iar dacă nu era... Dacă nu era... Repezindu-se asupra scaunului ieşit din aliniere, pieziş, arogant, rebel, îl împinse cu violenţă la locul lui.

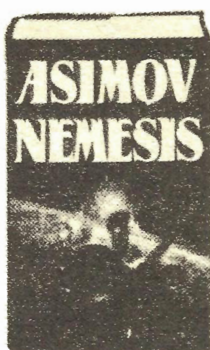
Impuls de moment, întrucît gestul lui repezit, plin de ură, nu repera nimic. O dată născută, primejdia plutea pretutindeni. Ca smuls din loc, X-100 se repezi în cabinetul alăturat, cel de comandă, acum la dispoziţia lui, grăbindu-se să apese pe butonul albastru, cel care declanşa şi punea în funcţiune întregul sistem interfonic. Concomitent îşi lansă în microfoane strigătul de alarmă, repetînd mecanic, însă cu violenţă, poruncitor:

— Alarmă, alarmă generală! Om în libertate. Prindeţi-l urgent. Nu-l lăsaţi să acţioneze. Prindeţi-l! Om în libertate!

THE Science Fiction BOOK CLUB

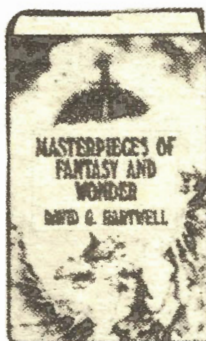
1

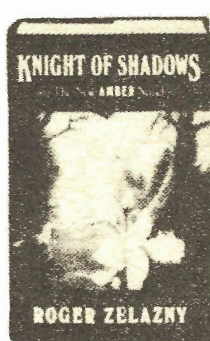
2

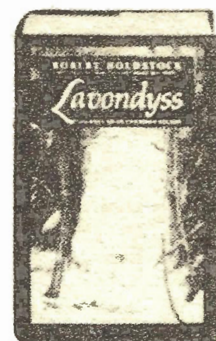
3

4

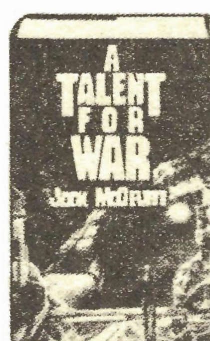
5

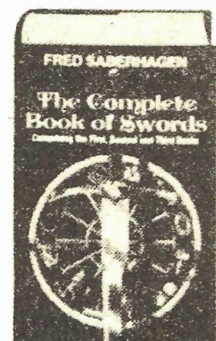
6

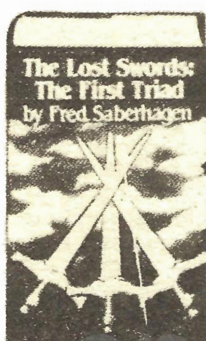
7

8

9

10

11

The Science Fiction Book Club este o formă de organizare a fanilor din SUA menită să faciliteze membrilor săi cumpărarea celor mai bune volume SF, la prețuri mult mai mici decît cele la care se cer în librării. Dacă unor cărți li se reduce prețul la jumătate, altele sînt oferite membrilor clubului la a 5-a parte din preț!

O trecere în revistă a unor apariții ar îngădui semnatarului acestor rînduri să vă prezinte în același timp și prețurile în dolari la care se oferă acestea membrilor clubului. În paranteză am notat (cînd a fost publicat în sursa de la care am luat informația) prețul practicat în librării și chioșcuri.

Și iată 24 de lucrări apărute pînă la sfîrșitul anului 1989:

1. Anne Mc Caffrey **DRAGONSDAWN** $ 5,98 (18,95)
2. Isaac Asimov **NEMESIS**
3. Anne Rice **QUEEN OF THE DAMNED** $ 5,98 (18,95)
4. David G. Hartwell **MASTERPIECES OF FANTASY AND WONDER** $7,98
5. Roger Zelazny **KNIGHT OF SHADOWS** $4.98 (14,95)
6. Robert Holdstock **LAVONDYSS** $9,98 (18,95)
7. L. Sprague de Camp **THE HONORABLE BARBARIAN** $ 7,98 (16,95)
8. Jack McDevitt **A TALENT FOR WAR** $8,98
9. Fred Saberhagen **THE COMPLETE BOOK OF SWORDS** $ 8,98
10. Fred Saberhagen **THE LOST SWORDS: THE FIRST TRIAD** $ 8,98 (45,85)
11. Octavia E. Butler **XE-**

NOGENESIS $ 9,98 (52,85)

12. Douglas Adams **THE LONG DARK ● TEA-TIME OF THE SOUL** $ 4,95 (17,95)

13. * * * **THE YEAR'S BEST SCIENCE FICTION** $14,98 (24,95)

14. **BARLOWE'S GUIDE TO EXTRATERRESTRIAL** $12,98

15. Rebecca Ore **BEING ALIEN** $6,98

16. * * * **STAR TREK** $4,98

17. Terry Brooks **WIZARD AT LARGE** $ 5,98 (17,95)

18. Arthur C. Clarke **2061: ODYSSEY THREE** $ 4,98 (17,95)

19. Walter John Williams **ANGEL STATION** $ 8,98 (18,95)

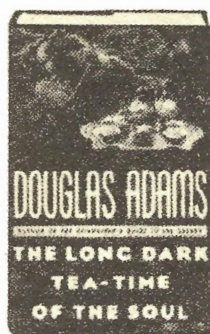
20. Parke Godwin **THE SNAKE OIL WARS** $ 5,98 (18,95)

21. * * * **THE DRAGONLOVER'S GUIDE TO PERN** $ 10,98 (19,95)

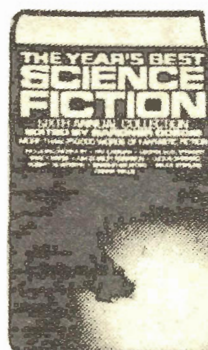
22. Charles Sheffield **PROTEUS MANIFEST** $6,98

23. Joel Rosenberg **GUARDIANS OF THE FLAME: THE HEROES** $ 6,98

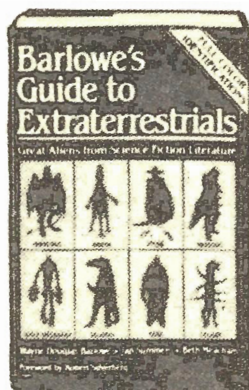
24. Michael Moorcock **TALES FROM THE END OF TIME** $ 6,98

12

13

14

15

16

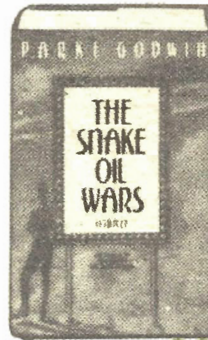
17

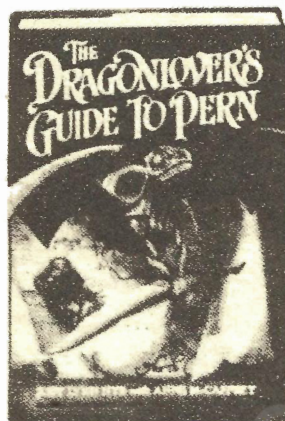
18

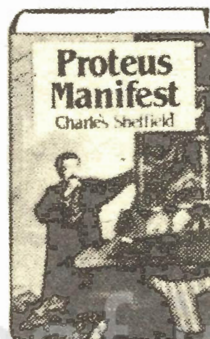
19

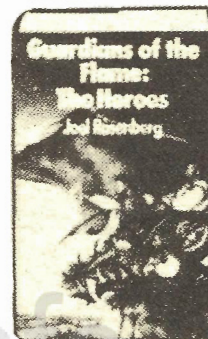
20

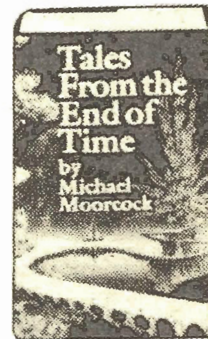
21

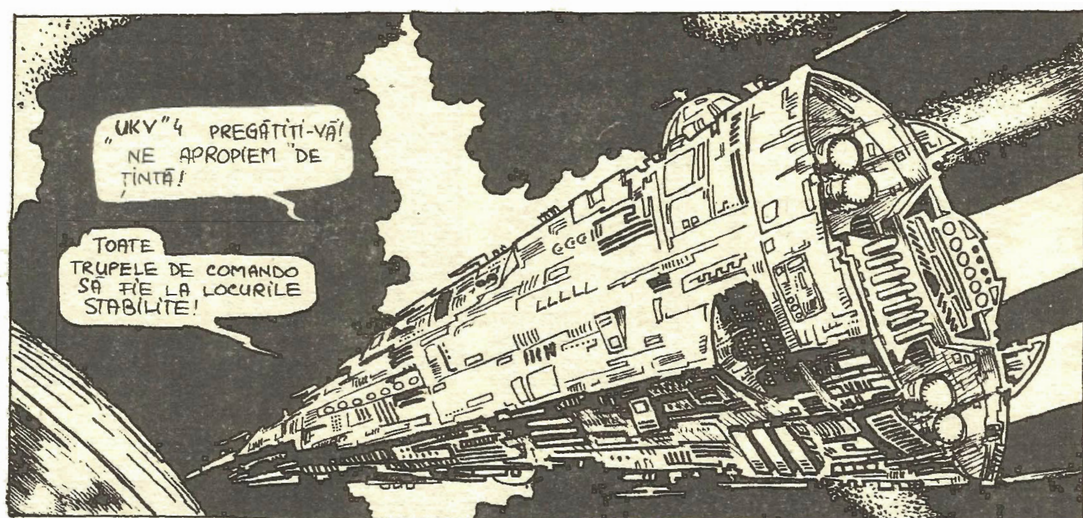
22

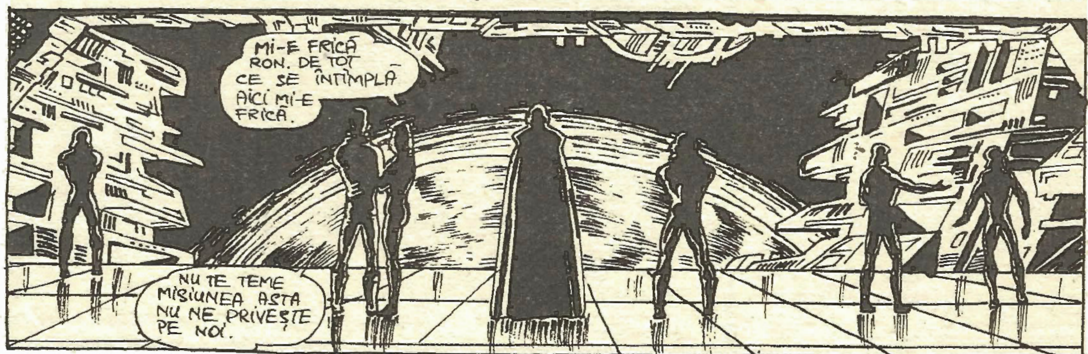

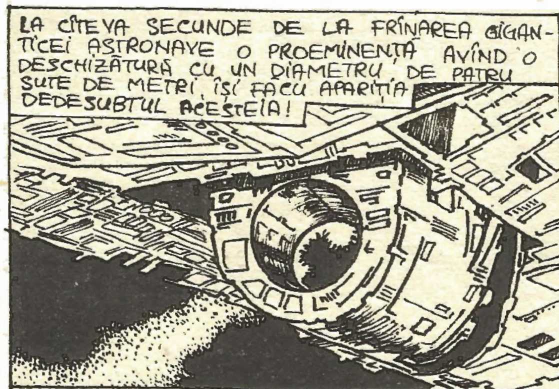
23

24

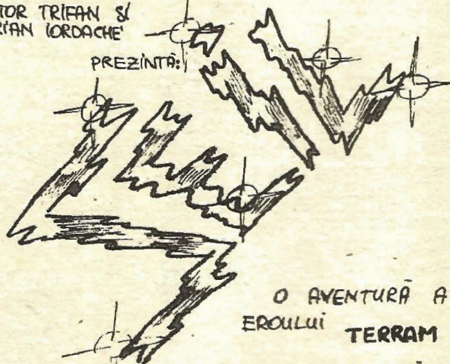

UN SERIAL DE AVENTURĂ ȘI SUSPANS ÎN CARE EROII SAI ÎȘI ÎNTREC FORȚELE PENTRU APĂRAREA DREPTĂȚII!

Sfîrșitul copilăriei

de
ARTHUR C. CLARKE

Sfîrșitul copilăriei

(Urmare din numărul trecut)

— După cum ați observat, rosti bărbatul cel micuț, colonia constă în două insule legate printr-un pod. Aceasta este Atena, iar pe cealaltă am botezat-o Sparta. Este destul de sălbatică și stîncoasă și e un loc excelent pentru activități sportive.

Privi iute spre talia oaspetelui său și George se foi în scaun.

— Sparta e un vulcan stins; cel puțin așa **spun** geologii. Dar să revenim la Atena... După cum știți, ideea unei colonii este de a forma un grup independent, stabil din punct de vedere cultural, cu propriile sale tradiții artistice. Trebuie să vă spun că, înainte de a înființa această colonie, s-a depus o cantitate însemnată de muncă de cercetare. Așezarea reprezintă o aplicare excelentă a ingineriei sociale, bazată pe formule de matematici speciale pe care nu pretind că le înțeleg. Tot ceea ce știu este că sociologii matematicieni au calculat mărimea coloniei, tipurile de oameni pe care trebuie să le conțină și, în primul rînd, legislația necesară unei stabilități pe termen lung.

Sîntem dirijați de un consiliu format din opt directori, reprezentînd Producția, Energia, Ingineria Socială, Arta, Economia, Știința, Sportul și Filozofia. Nu există un președinte permanent. Prin rotație, fiecare director deține conducerea timp de un an.

Populația actuală numără peste cincizeci de mii, ceea ce înseamnă ceva mai puțin decît optimul determinat. De aceea, căutăm noi adepți. Există, bineînțeles, și pierderi; uneori, nu sîntem destul de atenți față de unele talente...

Aici, pe insula aceasta, încercăm să salvăm cîte ceva din independența și tradițiile artistice ale omenirii. Nu sîntem ostili față de Overlorzi; pur și simplu dorim să fim lăsați în pace. Cînd au distrus vechile națiuni și modul de viață cunoscut omului încă din antichitate, Overlorzii au înlăturat și multe lucruri bune, laolaltă cu cele rele. Lumea este acum placidă, nediferențiată și moartă din punct de vedere cultural; de la venirea Overlorzilor, nu s-a creat practic nimic nou. Cauza este evidentă. N-a mai rămas nimic pentru care să lupți, și există prea multe distracții și amuzamente. Vă dați seama că **zilnic,** pe nu mai știu cîte canale, se emit cinci sute de ore de radio și televiziune? Dacă n-ați dormi și n-ați face nimic altceva, ați reuși să urmăriți mai puțin de a douăsprezecea parte din distracțiile materializate prin apăsarea unui buton! Nu-i de mirare că oamenii au devenit bureți pasivi, absorbind fără să creeze. Știați că timpul **mediu** de vizionare pe cap de om a ajuns acum la trei ore pe zi? În curînd, oamenii nu-și vor mai trăi viețile lor, ci pe cele ale familiilor din nenumăratele seriale TV!

În Atena, distracția își are locul ei. În plus, spectacolele sînt reale, nu înregistrate. Într-o comunitate de mărimea aceasta, este posibilă o participare aproape completă a spectatorilor, cu tot ceea ce înseamnă ea pentru artiști. Întîmplător, avem o orchestră simfonică excelentă, probabil printre primele trei-patru din lume!

Nu vreau totuși să vă influențez cu vorbe. De obicei, cei interesați rămîn aici cîteva zile, să ia pulsul locului. Dacă decid să ni se alăture, îi supunem la o serie de teste psihologice, reprezentînd principala noastră selecție. O treime din solicitări sînt respinse, de obicei din motive care nu se reflectă direct și care n-au nici o importanță în orice alt loc din lume. Cei admiși revin la casele lor, pentru a-și aranja treburile, apoi ni se alătură. Uneori, în stadiul acesta, se răzgîndesc, dar este ceva extrem de rar, datorîndu-se aproape întotdeauna unor motive personale ce nu au depins de ei. În momentul de față, testele noastre sînt exacte în proporție de sută la sută; cei care le absolvă doresc într-adevăr să vină aici.

— Și dacă se răzgîndesc **după aceea?** întrebă Jean.

— Pot pleca. Nu-i nici o problemă. S-a întîmplat de vreo două ori...

Urmă o pauză lungă. Femeia îl privi pe George, care își freca gînditor barba atît de populară în mediile artistice. Cît timp nu retezau punțile dinapoia lor, ea nu

era neliniştită. Colonia părea un loc interesant şi, cu siguranţă, cei de acolo nu erau atît de ciudaţi cît crezuse. Iar copiilor avea să le placă. Asta era ceea ce conta în ultimă instanţă.

Se mutară peste şase săptămîni. Casa era micuţă, cu un singur nivel, dar potrivită unei familii care nu dorea să depăşească un efectiv de patru persoane. Existau absolut toate aparatele ce eliminau munca fizică; cel puţin, recunoscu Jean, nu se întrevedea pericolul revenirii la timpurile întunecate ale treburilor gospodăreşti. Totuşi, era puţin neaşteptat să descoperi existenţa unei bucătării. În mod normal, într-o comunitate de dimensiunile acelea, te-ai fi aşteptat să formezi numărul Bucătăriei Centrale, să aştepţi cinci minute, apoi să obţii mîncarea comandată. Individualitatea era un lucru foarte bun, dar asta, se temea Jean, împingea lucrurile cam **prea** departe. Se întrebă mohorîtă dacă trebuia să spele şi rufele familiei, aşa cum gătea şi mîncarea. Existau însă spălătorul automat de vase şi microundele, astfel încît nu era chiar atît de rău...

Desigur, deocamdată restul casei arăta pustiu şi golaş. Ei erau primii locatari şi avea să treacă destulă vreme pînă cînd asepticitatea noului să fie transformată în căldura unui cămin omenesc. Fără îndoială, copiii urmau să catalizeze procesul. Exista deja (deşi Jean încă nu ştia) o victimă nefericită a băii lui Jeffrey, ca urmare a ignoranţei sale privind diferenţa fundamentală între apa dulce şi cea sărată.

Jean păşi în faţa ferestrei, lipsită deocamdată de perdele, şi privi aşezarea. Era un loc superb, nu încăpea nici urmă de îndoială. Locuinţa se afla pe versantul vestic al dealului scund ce domina, în absenţa altor competitori, insula Atena. La doi kilometri spre nord putea zări podul — o muchie subţire despicînd apa — care ducea la Sparta. Insula cea stîncoasă, cu conul ei vulcanic, reprezenta un contrast atît de puternic faţă de zona aceasta liniştită încît uneori o înspăimînta. Se întrebă cum de puteau fi geologii atît de siguri că vulcanul nu avea să se trezească, îngropîndu-i pe toţi.

O siluetă urca panta, menţinîndu-se precaută în umbra palmierilor, deşi încălca normele de circulaţie. George revenea de la prima lui şedinţă de lucru. Era timpul să pună capăt viselor şi să se ocupe de casă.

Un zăngănit metalic anunţă sosirea bicicletei bărbatului. Jean se întrebă după cît timp aveau să reuşească să înveţe mersul pe bicicletă. Vehiculul respectiv constituia un alt aspect neaşteptat al traiului pe insulă. Automobilele personale nu erau admise, fiind într-adevăr inutile, deoarece distanţa cea mai mare în linie dreaptă era sub cincisprezece kilometri. Existau diferite mijloace de transport, aparţinînd comunităţii: camioane, ambulanţe şi maşini de pompieri, toate limitate, cu excepţia cazurilor realmente urgente, la viteza de cincizeci de kilometri pe oră. Drept urmare, locuitorii Atenei mergeau mult pe jos, străzile erau lipsite de aglomeraţie şi... nu exista nici un accident de circulaţie.

George îşi privi soţia şi se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat, suspinînd uşurat.

— Brr! făcu el, încruntîndu-se. Toţi m-au întrecut în susul dealului, deci se pare că oamenii se adaptează în cele din urmă. Cred că am pierdut deja zece kilograme...

— A fost o zi grea? întrebă Jean. Spera ca bărbatul să nu fie prea epuizat ca s-o ajute la despachetat.

— Foarte stimulatoare. Desigur, nu-i mai ţin minte nici pe jumătate din cei întîlniţi, dar toţi păreau foarte drăguţi. Iar teatrul este exact aşa cum am sperat! Săptămîna viitoare începem lucrul cu „Înapoi la Matusalem“ a lui Shaw. O să mă ocup exclusiv de decoruri şi scenografie. Va fi ceva într-adevăr inedit — să nu existe zece oameni care să-mi spună ce **nu** pot face. Da, cred c-o să ne placă aici!

— În ciuda bicicletelor?

George îşi adună destulă energie pentru a zîmbi.

— Da, încuviinţă el. În cîteva săptămîni, nici n-o să mai observ pantele...

Nu credea nici el afirmaţia, dar era perfect adevărată. Ba chiar, după o lună,

Jean încetă să mai plîngă după automobil și descoperi toate lucrurile ce se puteau face într-o bucătărie.

•

Noua Atenă nu apăruse spontan și natural, aidoma orașului al cărui nume îl purta. Întreaga colonie fusese atent plănuită, fiind rezultatul multor ani de studii efectuate de un grup de oameni remarcabili. Totul pornise ca o conspirație deschisă împotriva Overlorzilor, o sfidare a politicii, dacă nu chiar a puterii acestora. Inițial, întemeietorii coloniei fuseseră mai mult decît convinși că aveau să fie opriți imediat de Karellen, dar Administratorul nu făcuse nimic... absolut nimic. Lucrul acesta nu era prea liniștitor. Karellen avea tot timpul la dispoziție: poate pregătea o lovitură cu întîrziere. Sau poate era atît de sigur de eșecul proiectului încît nu se mai deranja să-l submineze...

Mulți fuseseră de părere că așezarea n-avea să dăinuie. Deși în trecut, înainte de a se cunoaște dinamica societății, existaseră multe comunități devotate unor țeluri religioase și filozofice. Era adevărat: rata mortalității fusese ridicată, dar supraviețuiseră. Iar fundația Noii Atene poseda siguranța conferită de știința modernă.

Existaseră mai multe motive pentru alegerea unei insule. Printre cele mai importante fuseseră cele de ordin psihologic. Într-o epocă a universalității transportului aerian, oceanul era neînsemnat ca barieră fizică, oferind totuși un sentiment de izolare. În plus, o suprafață limitată de pămînt ducea la imposibilitatea unui număr prea mare de coloniști. Maximul populației fusese fixat la o sută de mii de persoane; mai mult de atît însemna pierderea avantajelor unei comunități mici și compacte. Una dintre dorințele fondatorilor fusese ca orice membru al Noii Atene să-i poată cunoaște pe toți locuitorii avînd aceleași preocupări ca el și, în același timp, măcar pe unul sau doi la sută din ceilalți.

O societate este alcătuită din ființe umane a căror comportare ca individualități este imprevizibilă. Dar dacă cineva analizează cîteva din componentele ei fundamentale, încep să apară unele legi — așa cum descoperiseră societățile de asigurare cu mult timp înainte. Nimeni nu poate spune care anume indivizi vor muri într-un interval de timp, totuși numărul total al deceselor poate fi prezis cu destulă exactitate.

Există și alte legi, mai subtile, întrezărite pentru prima oară la începutul secolului douăzeci de matematicieni ca Weiner și Rashavesky. Ei argumentau că evenimente precum crizele economice, efectele cursei înarmărilor, stabilitatea grupurilor sociale, alegerile politice și altele pot fi analizate matematic. Dificultatea cea mare o reprezenta numărul enorm de variabile, multe din ele greu de definit în termeni numerici. Nu poți trasa o familie de curbe despre care să afirmi hotărît: „Cînd se va atinge această linie, va începe războiul!". Nimeni nu poate garanta în privința unor evenimente absolut imprevizibile: asasinarea unei personalități sau efectele unei noi descoperiri științifice, și cu atît mai puțin în privința catastrofelor naturale — așa cum sînt cutremurele și inundațiile — ce pot avea un efect major asupra unui număr mare de oameni, precum și asupra grupărilor sociale în care trăiesc aceștia.

Totuși grație cunoștințelor acumulate răbdător în ultimele sute de ani se puteau face multe. Sarcina ar fi fost imposibilă fără ajutorul calculatoarelor uriașe ce puteau îndeplini munca a peste o mie de oameni într-o secundă. În proiectarea coloniei, asemenea ajutoare fuseseră utilizate din plin.

Cu toate acestea, fondatorii Noii Atene puteau asigura doar solul și clima unde să înflorească... sau nu planta pe care doreau s-o sădească. După cum remarcase unul din fondatori: „Putem fi siguri în privința talentului; dar pentru geniu trebuie să ne rugăm...". Exista însă speranța, rezonabilă, că într-o asemenea societate concentrată vor avea loc unele reacții interesante. Puțini artiști trăiesc în solidaritate și nimic nu este mai stimulator decît confruntarea minților cu interese comune.

Pînă atunci confruntarea produsese rezultate meritorii în sculptură, muzică, critică literară și film. Era încă prea devreme de apreciat dacă grupul ce lucra în domeniul cercetării istorice avea să împlinească speranțele inițiatorilor săi, care doreau în mod sincer repunerea în drepturi a mîndriei omenești. Pictura continua să

lîncezească, situaţie favorizînd pe cei ce considerau că arta statică, bidimensională era lipsită de viitor.

Era interesant de remarcat, deşi deocamdată nu exista nici o explicaţie satisfăcătoare, că Timpul juca un rol esenţial în realizările artistice de succes ale coloniei. Corpurile şi curbele ciudate ale lui Andrew Carson se modificau lent în vreme ce erau privite, în concordanţă cu structuri complicate, pe care mintea nu le putea înţelege pe deplin. Carson pretindea, şi era destul de adevărat, că adusese „mobilele" secolului anterior la ultima expresie, unind astfel sculptura cu baletul.

Multe dintre experimentele muzicale ale coloniei erau în mod conştient legate de ceea ce poate fi numit „durata timpului". Care era cea mai scurtă notă percepută de creier sau cea mai lungă notă tolerată fără apariţia oboselii? Rezultatul putea fi variat prin condiţionare sau prin utilizarea unei orchestrări corespunzătoare? Asemenea probleme erau discutate la nesfîrşit, iar argumentările nu erau întotdeauna academice. În urma lor rezultaseră unele compoziţii extrem de interesante...

Cu toate acestea, Atena reuşise cele mai spectaculoase experimente în domeniul filmului de animaţie. Secolul scurs de la vremurile lui Disney nu adăugase multe în domeniul cel mai flexibil al cinematografiei. Din punct de vedere realist se puteau obţine rezultate şi cu ajutorul fotografiilor, spre dispreţul celor ce dezvoltau animaţia prin intermediul liniilor abstracte.

Atenţia o atrăsese grupul de artişti şi savanţi care realizase pînă atunci cele mai puţine lucruri şi alarma cea mai mare. Era o echipă ce lucra asupra „identificării totale". Ideea le-o oferise istoria cinematografiei. La început sunetul, apoi culoarea, după aceea stereoscopia şi cinerama apropiaseră tot mai mult vechiul „cinema" de realitate. Care avea să fie sfîrşitul? Bineînţeles, stadiul final urma să fie atins atunci cînd spectatorii aveau să uite că sînt spectatori, devenind implicaţi în acţiune. Pentru a ajunge acolo, trebuiau stimulate toate simţurile, utilizată chiar hipnoza, deoarece mulţi credeau în viitorul acesteia. Cînd urma să fie generalizată, experienţa omenească avea să se îmbogăţească enorm. Un om putea deveni, măcar pentru un timp, oricare altă persoană, participînd la orice aventură reală sau imaginară. Putea chiar să fie o plantă sau un animal, dacă aveau să fie posibile capturarea şi înregistrarea impresiilor altor fiinţe vii. Iar cînd „programul" urma să fie terminat, omul putea dobîndi o memorie tot atît de vie ca şi orice altă experienţă din viaţa lui absolut nediferenţiată de realitate.

Cercetarea era uimitoare. Mulţi o găsiseră ameninţătoare şi sperau ca încercarea să eşueze. Dar în inimile lor ştiau că o dată ce ştiinţa considera posibil un lucru, realizarea lui nu putea întîrzia.

Aceasta era, pe atunci, Atena, cu cîteva din visele ei. Spera să devină ceea ce ar fi putut însemna vechea Atenă, dacă ar fi avut maşini în locul sclavilor şi ştiinţă în locul superstiţiilor, însă deocamdată era mult prea devreme să se poată afirma că experimentul reuşise.

PARTEA A TREIA

ULTIMA GENERAŢIE

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Jeffrey Greggson era un insular neinteresat, deocamdată, de estetică sau ştiinţă, cele două preocupări principale ale celor mai în vîrstă decît el. Aprecia din tot sufletul colonia, însă din motive strict personale. Era fascinat de oceanul ce se întindea pe mai mulţi kilometri în orice direcţie. În cea mai mare parte, puţinii lui ani fuseseră petrecuţi pe continent şi încă nu se obişnuise cu un peisaj înconjurător format numai din apă. Era un înotător bun şi pleca adesea cu alţi prieteni, echipat cu labe şi mască, explorînd apele puţin adînci ale lagunei. La început, Jean nu fusese prea încîntată, dar după ce făcuse şi ea cîteva scufundări îi dispăruse teama de ocean şi de creaturile sale ciudate şi-l lăsă pe Jeffrey să se distreze, cu condiţia să nu înoate niciodată singur.

Celălalt membru al familiei Greggson care aprecia schimbarea era Fey, superba cățea aurie de vînătoare, ce cu greu putea fi despărțită de Jeffrey. Cei doi erau inseparabili ziua și — dacă Jean nu intervenea decisă — noaptea. Doar cînd băiatul pleca pe bicicletă, Fey rămînea acasă, tolănită indiferent în fața ușii, privind drumul cu ochii umezi și cu botul pe labe. Era o situație înfiorătoare pentru George, care plătise o grămadă de bani pentru Fey și pedigree-ul ei. Se părea că trebuia să aștepte următoarea generație, cam peste vreo trei luni, înainte de a avea un cîine cu adevărat al său. Jean avea alte opinii asupra subiectului respectiv. Îi plăcea Fey, dar considera că un cîine era de ajuns.

Numai Jennifer Anne nu decisese încă dacă-i plăcea colonia. Nu era totuși surprinzător, deoarece nu văzuse deocamdată nimic din lumea situată dincolo de pătuțul ei și avea nu puține îndoieli că o asemenea lume exista.

●

George Greggson nu se gîndea la trecut; era prea ocupat cu planurile de viitor, cu munca și copiii săi. Într-adevăr, își amintea rareori de seara din Africa și nu discutase niciodată cu Jean despre întîmplarea de atunci. Printr-un consimțămînt tacit, subiectul fusese evitat și din ziua aceea nu-i mai vizitaseră pe Boyce, în ciuda invitațiilor repetate. De cîteva ori pe an, îl sunau pe Rupert, scuzîndu-se, și, cu timpul, acesta încetă să-i mai deranjeze. Spre surpriza generală, căsătoria lui cu Maia părea înfloritoare.

Una din urmările acelei seri fusese faptul că Jean își pierduse dorința de a se afunda în misterele de la granițele științei cunoscute. Atracția naivă și lipsită de critică față de experimentele lui Rupert dispăruse complet. Poate că se convinsese și nu-i mai trebuiau alte dovezi; George se ferea s-o întrebe. Poate că grijile maternității îi izgoniseră din minte asemenea preocupări.

Bărbatul știa că era inutil să-și pună astfel de întrebări despre un mister insolvabil, deși uneori, în mijlocul nopții, se trezea frămîntîndu-și mintea. Își amintea întîlnirea cu Jan Rodricks pe terasa casei lui Rupert și puținele cuvinte schimbate cu singurul om care izbutise să treacă de restricțiile Overlorzilor. Nimic din tărîmul supranaturalului, se gîndea George, nu putea fi mai straniu decît simplul fapt științific că, deși trecuseră zece ani de cînd vorbise cu Jan, acesta îmbătrînise numai cu cîteva zile.

Universul era vast, dar îl îngrozea mai puțin decît misterele sale. George nu era o persoană care să mediteze profund asupra acestor probleme, însă uneori avea senzația că oamenii erau aidoma unor copii jucîndu-se într-un loc îndrăgit, protejați de realitățile aspre ale lumii înconjurătoare. Jan Rodricks sfidase acestă protecție și evadase din ea... nimeni nu știa unde anume. Dar în privința asta, George era de partea Overlorzilor. Nu dorea să se înfrunte cu ceea ce se afla în bezna necunoscută, dincolo de cercul de lumină al felinarului științei.

●

— Cum se face, întrebă amărît bărbatul, că Jeffrey este plecat ori de cîte ori vin eu acasă? Unde s-a dus?

Jean ridică ochii de la tricotat, o îndeletnicire străveche, reînviată recent cu mult succes. Pe insulă, asemenea mode se succedau în mod rapid. Principalul rezultat al actualei nebunii era faptul că toți bărbații purtau acum pulovere multicolore, absolut inutile în timpul zilei, dar extrem de folositoare după căderea nopții.

— S-a dus pe Sparta cu niște prieteni, răspunse ea. A promis că se întoarce la masă.

— De fapt, am venit mai devreme ca să lucrez ceva, rosti George gînditor. Însă e o zi minunată și cred că o să merg și eu acolo să fac o baie. Ce fel de pește ți-ar place să-ți aduc?

George nu prinsese niciodată nimic, iar peștii din lagună erau prea vicleni ca să se lase ademeniți. Jean tocmai voia să-i spună lucrul acesta, cînd liniștea după-amiezii fu sfîșiată de un sunet care chiar și în epoca aceea pașnică avea încă puterea să înghețe sîngele și să zbîrlească părul.

Era o sirenă de alarmă, urlînd întruna, trimiţîndu-şi mesajul de pericol în cercuri concentrice peste ocean.

•

Timp de aproape o sută de ani, presiunile crescuseră încetişor acolo, în bezna adîncurilor arzătoare de sub platforma oceanică. Deşi canionul submarin se formase cu milioane de ani în urmă, rocile strivite nu se împăcaseră niciodată cu noua lor poziţie. De nenumărate ori, straturile crăpaseră şi se clintiseră, pe măsură ce greutatea inimaginabilă a apei le disturbase echilibrul precar. Acum erau gata să se deplaseze din nou.

Jeff explora bălţile dintre stîncile de pe plaja Spartei: o îndeletnicire pe care o găsea întotdeauna fascinantă. Nu puteai şti niciodată ce creaturi exotice puteai descoperi, adăpostite acolo de valurile mărşăluind de-a pururi peste Pacific pentru a se sfărîma de recife. Era o lume de basm pentru orice copil şi, în momentul acela, îi aparţinea toată numai lui, deoarece prietenii săi urcaseră pe dealuri.

Ziua era calmă şi plăcută. Vîntul nu adia deloc; pînă şi murmurul permanent de dincolo de recife se transformase într-un fîşîit slab. Soarele arzător atîrna la jumătatea drumului de coborîre, dar trupul lui Jeff, de culoarea mahonului, nu era chiar imun la săgeţile sale.

În locul acela, plaja era o fîşie îngustă de nisip, coborînd brusc spre lagună. Privind în apa limpede ca sticla, băiatul putea zări stîncile submarine, la fel de familiare lui ca orice altă formă de relief terestru. La zece metri adîncime, coastele năpădite de alge ale unei goelete se curbau către lumea părăsită cu două secole în urmă. Jeff şi prietenii lui exploraseră adesea epava, însă speranţele lor de-a descoperi o comoară se destrămaseră. Nu găsiseră decît o busolă ruginită.

Brusc, ceva apucă plaja şi o zgîlţîi o dată. Cutremurul încetă atît de iute, încît Jeff se întrebă dacă nu cumva şi-l imaginase. Poate fusese o ameţeală trecătoare, deoarece în jur totul rămăsese neschimbat. Apele lagunei erau calme, cerul senin... Apoi se petrecu un lucru foarte ciudat.

Oceanul începu să se retragă mai rapid decît orice reflux. Băiatul privi uluit, dar cîtuşi de puţin înspăimîntat, cum nisipul ud rămînea descoperit, scînteind în soare. Urmări apele oceanului, hotărît să cerceteze miracolul ce deschisese lumea submarină. Acum nivelul scăzuse într-atît încît catargul rupt al bătrînei epave ieşise de sub apă, cu algele atîrnînd. Jeff se repezi înainte, curios să vadă ce avea să urmeze.

În clipa aceea, remarcă sunetul dinspre recif. Nu mai auzise niciodată aşa ceva şi se opri, cu picioarele afundîndu-se încet în nisipul umed, să se gîndească. La cîţiva metri de el, un peşte măricel se zbătea în spasmele morţii, însă Jeff nu-l băgă în seamă. Rămase locului, ascultînd atent, în vreme ce zgomotul dinspre recif continua să sporească.

Părea aidoma unui gîlgîit, sau aspiraţii, precum sunetul produs de un rîu, trecînd printr-un canal îngust. Era glasul oceanului retrăgîndu-se, furios pentru că pierduse, fie numai pentru o clipă, tărîmurile ce-i aparţineau. Printre rămurele delicate de coral, prin peşterile submarine, milioane de tone de apă se scurgeau din lagună în nemărginirea Pacificului.

Foarte curînd, şi foarte **repede,** aveau să se întoarcă...

•

Cîteva ore mai tîrziu, una din echipele de salvare îl găsi pe Jeff cocoţat pe o stîncă mare de coral, aflată la douăzeci de metri deasupra nivelului apei. Nu părea speriat, deşi era necăjit că-şi pierduse bicicleta. De asemenea, era tare înfometat, deoarece distrugerea parţială a podului îi retezase legătura cu casa. Cînd a fost salvat, tocmai se gîndea să înoate pînă la Atena şi, dacă schimbările curenţilor n-ar fi fost atît de violente, ar fi reuşit traversarea fără probleme prea mari.

Jean şi George văzuseră cu ochii lor momentul cînd **tsunami**-ul izbise insula. Deşi în cartierele din părţile joase ale Atenei se înregistraseră pagube importante,

nici o viață omenească nu fusese pierdută. Seismografele avertizaseră cutremurul cu numai cincisprezece minute înainte de declanșare, dar fusese suficient pentru ca toți locuitorii să se retragă dincolo de linia periculoasă. Acum colonia repara stricăciunile și aduna laolaltă o serie de legende care aveau să devină tot mai înfricoșătoare o dată cu trecerea anilor.

Cînd Jeff fu adus acasă, Jean izbucni în lacrimi, deoarece era convinsă că fusese înghițit de ocean. Privise cu ochi îngroziți peretele întunecat de apă, cu creasta spumegîndă, ce se năpustise mugind dinspre orizont, acoperind poalele Spartei cu valuri și spumă. Părea incredibil că Jeff ajunsese la timp într-un loc ferit.

Nu era chiar surprinzător că băiatul nu putea oferi o relatare coerentă asupra celor petrecute. După ce mîncase și se băgase în pat, Jean și George veniră lîngă el.

— Culcă-te, scumpule, și uită totul, spuse Jean. Acum ești în siguranță.

— Dar a fost amuzant, mămico, protestă Jeff. Nu mi-a fost cu adevărat frică...

— Bravo, rosti George. Ești un băiat curajos și ai fost inteligent, fugind la timp. Am mai auzit despre talazurile astea oceanice. Mulți s-au înecat pentru că au ieșit pe plajă să vadă ce se întîmplă.

— Așa am făcut și eu, mărturisi Jeff. Mă întreb cine m-a ajutat...?

— Cum adică? Nu era nimeni cu tine. Ceilalți băieți erau pe dealuri.

Jeff păru zăpăcit.

— Cineva mi-a spus să fug...

Jean și George se priviră ușor alarmați.

— Adică... ți s-a părut că ai auzit ceva?

— Gata, nu-l mai sîcîi, făcu Jean nervoasă.

Bărbatul era însă încăpățînat.

— Vreau să-mi dau seama ce s-a întîmplat.. Ia spune, Jeff.

— Păi, eram pe nisip, lîngă epavă, cînd am auzit cuvintele...

— Ce cuvinte?

— Nu-mi amintesc exact, dar erau cam așa: „Jeffrey, suie-te pe deal cît poți de repede. Dacă rămîi aici, o să te îneci!". Sînt sigur că mi-a spus „Jeffrey", nu „Jeff". Deci nu era cineva pe care să-l cunosc.

— Vocea era a unui bărbat? De unde se auzea?

— Era foarte aproape de mine și părea să fie bărbat...

Jeff ezită o clipă și George reluă:

— Dă-i drumul; închipuiește-ți că ești pe plajă și ne povestești exact cum s-au petrecut lucrurile.

— Păi, nu semăna cu un glas pe care să-l mai fi auzit... Cred că era un bărbat foarte **mare.**

— Altceva a mai spus?

— Nu... pînă cînd am început să urc dealul. Atunci s-a întîmplat ceva curios... Știți cărarea în susul stîncii?

— Da.

— Alergam pe ea, pentru că era drumul cel mai scurt. Acum știam ce se întîmpla, pentru că văzusem cum venea valul cel mare. Făcea un zgomot îngrozitor... Apoi am dat peste o stîncă uriașă în drum. Înainte nu fusese acolo și n-am putut să trec peste ea.

— Pesemne o dislocase cutremurul, remarcă George.

— Sst! Spune mai departe Jeff.

— Nu știam ce să fac și auzeam cum se apropia valul. Atunci, glasul a spus: „Jeffrey, închide ochii și acoperă-i cu palmele". Mi s-a părut ceva caragios, dar am încercat. După aceea, a urmat un fulger uriaș — l-am simțit cu tot trupul — și, cînd am deschis ochii, stînca dispăruse.

— Dispăruse?

— Exact, nu mai era acolo. Am început iarăși să alerg și mi-am ars tălpile, deoarece cărarea era groaznic de fierbinte. Apa sfîrîia cînd o atingea, însă nu m-a mai putut ajunge; eram prea sus. Asta-i tot... Am coborît din nou, cînd nu mai erau valuri. Apoi am văzut că bicicleta dispăruse, iar podul se prăbușise.

— Nu-i nimic, scumpule, rosti Jean, mîngîindu-l fericită. O să-ți cumpărăm

altă bicicletă. Principalul e că eşti în siguranţă. N-o să ne mai gîndim la ce a fost.

Bineînţeles nu era adevărat, pentru că discuţia începu imediat după ce părăsiră camera. Nu ajunseră la nici o concluzie, dar rezultară două reacţii. În ziua următoare, fără să-i spună nimic soţului ei, Jean îşi duse fiul la psihiatrul coloniei. Bărbatul îl ascultă atent pe Jeff repetîndu-şi povestirea, apoi, în vreme ce „pacientul" neştiutor se juca în încăperea alăturată, o linişti pe Jean:

— În fişa lui nu există nimic care să sugereze vreo anomalie mentală. Nu trebuie uitat că a avut o experienţă teribilă, pe care a străbătut-o cu bine. Este un copil cu o imaginaţie bogată, care crede probabil în propriile lui născociri. Acceptaţi-le şi nu vă faceţi griji atît timp cît nu apar alte simptome. În cazul acela, anunţaţi-mă.

În aceeaşi seară, Jean îi comunică verdictul lui George. Bărbatul nu păru atît de uşurat cum sperase ea şi Jean puse reacţia pe seama stricăciunilor produse în teatrul său cel iubit. George mormăise doar: „În regulă", şi se cufundase în ultimul număr al revistei **Scenă şi studio.** Se părea că problema nu-l mai interesa şi femeia se simţi uşor enervată.

Peste trei săptămîni însă, în prima zi după reconstruirea podului, George îşi luă bicicleta şi porni spre Sparta. Plaja era acoperită cu bucăţi de coral, iar într-un loc reciful însuşi părea spart. George se întrebă de cît timp aveau nevoie miriadele de polipi răbdători să repare stricăciunea.

În susul stîncii exista o singură potecă şi, după ce-şi recăpătă suflul, bărbatul începu să urce. Cîteva fragmente uscate de alge, prinse de stînci, marcau limita pînă unde suiseră apele.

George Greggson rămase mult timp pe înălţimea singuratică, privind petecul de roci topite de sub picioare. Încercă să-şi spună că era lavă de la vulcanul stins, dar abandonă repede încercarea aceasta de autoamăgire. Mintea lui se întoarse la noaptea aceea cu ani de zile în urmă, cînd, împreună cu Jean, participase la experimentul lui Rupert Boyce. Nimeni nu înţelesese pe de-a întregul ce se întîmplase atunci, însă George ştia că, într-un chip misterios, cele două evenimente stranii erau legate între ele. La început Jean, apoi fiul ei. Nu ştia dacă să fie bucuros sau înspăimîntat şi murmură în minte o rugăciune.

— Îţi mulţumesc, Karellen, pentru ceea ce-au făcut ai tăi pentru Jeff. Şi tare mult aş vrea să ştiu **de ce** au făcut-o...

Se întoarse încet pe plajă şi uriaşii albatroşi albi îi dădură ocoal, uimiţi că nu le adusese de mîncare, zvîrlind-o pe cînd ei erau în văzduh

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Cu toate că fusese aşteptată încă de la înfiinţarea coloniei, solicitarea lui Karellen căzuse ca o bombă. Reprezenta, aşa cum îşi dădeau toţi seama, o criză în viaţa Atenei şi nimeni nu putea prevedea ce avea să se întîmple în continuare.

Pînă atunci, colonia se dezvoltase fără nici o intervenţie a Overlorzilor. Aceştia o ignoraseră, aşa cum ignorau toate acţiunile umane ce nu erau subversive sau nu afectau normele lor de comportare. Nu se ştia dacă ţelurile coloniei puteau fi numite subversive. În mod limpede, nu erau politice, dar reprezentau o tentativă de independenţă intelectuală şi artistică. Iar de aici cine ştie ce putea să urmeze? Poate că Overlorzii prevedeau viitorul Atenei mai clar decît fondatorii ei, şi poate că nu le plăcea.

Desigur, dacă Administratorul dorea să trimită un observator, inspector sau orice denumire ar fi avut el, nimeni nu se putea împotrivi. Cu douăzei de ani în urmă, Overlorzii anunţaseră că sistaseră utilizarea mijloacelor de supraveghere, aşa încît omenirea nu mai trebuia să se considere spionată. Totuşi faptul că mijloacele acelea continuau să existe însemna că nimic nu putea fi ascuns faţă de Overlorzi, dacă aceştia doreau cu tot dinadinsul să afle.

Unii insulari întîmpinară vizita cu bucurie, ca o şansă de a lămuri unul dintre aspectele minore ale psihologiei Overlorzilor: atitudinea lor faţă de artă. O priveau ca o extravaganţă copilărească a rasei umane? Aveau ei înşişi forme de artă? Şi dacă răspunsul era afirmativ, motivele vizitei erau pur estetice, sau interesele lui Karellen erau mai puţin nevinovate?

Toate aceste posibilități erau comentate la nesfîrșit, în vreme ce se făceau pregătirile. Nu se știa nimic despre Overlordul care urma să sosească, dar se presupunea că posedă cunoștințe totale în domeniul culturii. Experimentul avea să fie încercat și o duzină de creiere agere urmau să observe cu interes reacțiile „victimei".

Actualul președinte al consiliului era filozoful Charles Yan Sen, un bărbat caustic, totuși vesel, apropiindu-se de șaizeci de ani și astfel de apogeul vieții. Platon l-ar fi acceptat ca exemplu de filozof-om politic, deși Sen nu-l aproba în totalitate pe Platon, suspectîndu-l de denaturarea grosolană a lui Socrate. Sen era unul dintre insularii hotărîți să obțină cît mai multe din vizita aceea, chiar numai pentru a demonstra Overlorzilor că oamenii aveau încă destule inițiative și nu erau, așa cum spunea el, „pe de-a întregul domesticiți".

În Atena nu se întreprindea absolut nimic fără avizul unui comitet, ceea ce constituia trăsătura specifică a conducerii democratice. De altfel, odată, cineva definise colonia ca un sistem de comitete întrepătrunse. Sistemul funcționa totuși, grație studiilor răbdătoare ale socio-psihologilor, adevărații întemeietori ai Atenei. Deoarece comunitatea nu era prea numeroasă, fiecare individ putea participa la conducerea ei, fiind astfel un cetățean în adevăratul sens al cuvîntului.

Era aproape inevitabil ca George, un membru de frunte al ierarhiei artistice, să facă parte din delegația de primire. El se asigurase în mod suplimentar, trăgînd cîteva sfori. Dacă Overlorzii doreau să studieze colonia, George dorea tot atît de mult să-i studieze pe ei... Jean nu era prea încîntată de acest lucru. Din seara petrecută la Boyce, femeia simțise o ostilitate vagă față de Overlorzi, deși nu putea numi un motiv real. Dorea să aibă cît mai puțin de-a face cu aceștia, iar pentru ea una din atracțiile principale ale insulei era tocmai independența aceea mult sperată. Acum se temea că independența putea fi amenințată.

Overlordul sosi fără ceremonie, într-un avion obișnuit, construit pe Pămînt, spre dezamăgirea celor care speraseră în ceva mai spectaculos. Putea fi însuși Karellen, deoarece nimeni nu reușea să deosebească Overlorzii între ei. Cu toții păreau copii după același șablon. Poate că și erau, în urma unor procese biologice necunoscute.

După prima zi, insularii încetară să mai acorde prea multă atenție vizitelor vehiculului oficial. Numele corect al Overlordului, Thanthalteresco, se dovedi de nepronunțat și fu repede poreclit „Inspectorul". Porecla era destul de exactă, deoarece curiozitatea și apetitul său pentru statistici păreau insațiabile.

Charles Yan Sen era destul de epuizat cînd, mult după miezul nopții, îl conduse pe Inspector înapoi la avionul ce-i servea drept cartier general. Fără îndoială, acolo avea să-și continue munca pe timpul nopții, în vreme ce gazdele sale cădeau pradă somnului.

Doamna Sen își întîmpină nerăbdătoare soțul. Formau un cuplu unit, în ciuda manierei neplăcute a bărbatului de-a o numi Xantipa atunci cînd aveau oaspeți. De multă vreme, ea îl amenințase că-i va da răspunsul cuvenit, preparîndu-i o ceașcă de cucută, dar, din fericire, genul acela de răzbunare era mai puțin la modă în noua Atenă decît în cea veche.

— Ai avut succes? își întrebă soțul, așezat la masă.

— Cred..., deși nu poți ști niciodată ce se ascunde în creierele acelea uluitoare. Cu siguranță a fost interesat... chiar încîntat. Apropo, m-am scuzat că nu-l invităm aici. A spus că înțelege și că nu dorește să-și izbească creștetul de tavanul nostru.

— Ce i-ai arătat astăzi?

— Mijloacele de existență ale coloniei; se pare că nu l-au scîrbit în aceeași măsură ca și pe mine. A întrebat ce nu-ți trece prin minte despre producție, buget, resurse minerale, rata nașterilor, hrană și altele. Noroc că l-am avut pe Harrison cu mine și că era pregătit cu toate rapoartele anuale de la înființarea coloniei. Să-i fi auzit cum vorbeau, numai în cifre! Inspectorul a luat statisticile și pariez că mîine, cînd ne întîlnim, o să fie capabil să ne citeze orice procent. Performanțele astea mentale mă calcă pe nervi!

Oftă și reluă înfulecatul.

— Mîine o să fie mai interesant. Vizităm școlile și Academia. **Atunci** o să-i pun și eu niște întrebări. Sînt curios cum își educă Overlorzii copiii, bineînțeles pre-

supunînd că au aşa ceva...

Charles Sen n-avea să primească niciodată răspuns la întrebarea sa, deşi, în alte privinţe, Inspectorul era foarte vorbăreţ. Evita întrebările neplăcute într-o manieră încîntătoare, apoi, în mod neaşteptat, devenea extrem de confident.

Prima lor intimitate reală avu loc pe cînd se întorceau de la şcoala ce reprezenta una din principalele mîndrii ale coloniei.

— Pregătirea acestor minţi tinere pentru viitor, remarcase doctorul Sen, constituie o mare responsabilitate. Din fericire, oamenii sînt foarte optimişti; îţi trebuie multă strădanie să le poţi provoca un rău permanent. Chiar dacă ţelurile noastre sînt greşite, micile „victime" vor depăşi cu siguranţă acest obstacol. Şi, după cîte aţi văzut, par extrem de fericiţi.

Se opri o clipă, privind statura uriaşă a interlocutorului său. Inspectorul era complet îmbrăcat într-o ţesătură argintie, astfel că nici un centimetru pătrat din pielea sa nu era expusă soarelui arzător. Doctorul Sen era conştient că ochii mari dinapoia ochelarilor întunecaţi îl urmăreau lipsiţi de emoţie sau cu sentimente pe care el nu le putea înţelege.

— Bănuiesc că în privinţa educaţiei copiilor aveţi probleme similare cu cele încercate de voi în faţa rasei umane. Sînteţi de acord?

— În unele privinţe, admise grav Overlordul. În altele, o comparaţie mai reuşită poate fi întîlnită în istoria puterilor voastre coloniale. Din cauza aceasta, ne-au interesat dintotdeauna imperiul roman şi cel britanic. Cazul Indiei este foarte instructiv. Diferenţa principală dintre noi şi britanicii din India o constituie faptul că ei nu aveau motive reale de a merge acolo; n-aveau obiective conştiente, exceptîndu-le pe cele banale şi temporare, precum ostilitatea faţă de alte state europene sau comerţul. S-au trezit posesori ai unui imperiu înainte de a şti la ce le trebuie şi n-au fost niciodată cu adevărat fericiţi pînă n-au scăpat de el.

— Dar voi, întrebă doctorul Sen fără să se poată abţine în faţa ocaziei, veţi scăpa de imperiul vostru atunci cînd se va ivi prilejul?

— Fără cea mai mică ezitare, încuviinţă Inspectorul.

Doctorul Sen nu mai insistă. Franchețea răspunsului nu era tocmai măgulitoare; de altfel, ajunseseră la Academie, unde profesorii aşteptau să-şi încerce tăişul inteligenţei pe un Overlord autentic.

•

— După cum poate v-a spus distinsul nostru coleg, începu profesorul Chance, decanul Universităţii, scopul nostru principal este de-a menţine **treze** minţile oamenilor şi de a-i ajuta să-şi împlinească posibilităţile. Mă tem că în afara acestei insule, descrise el un cerc larg cu braţul, rasa umană şi-a pierdut **iniţiativa.** Este adevărat, nu mai sînt războaie, există o abundenţă de produse, dar... au dispărut **orizonturile.**

— Bineînţeles însă că aici..., interveni inexpresiv Overlordul.

Profesorul Chance, căruia îi lipsea simţul umorului şi era în mod vag conştient de acest lucru, îl privi suspicios pe Inspector.

— Aici, reluă el, nu suferim de prejudecata străveche potrivit căreia trîndăveala este un păcat. Dar, în acelaşi timp, sîntem de părere că nu este suficient să fii un receptor pasiv al spectacolelor.

Fiecare individ de pe insulă are o ambiţie ce se poate exprima foarte simplu: este vorba de a face **ceva,** nu contează cît de neînsemnat, mai bine decît oricare altul. Desigur, este un ideal pe care nu-l atingem cu toţii. Însă în lumea modernă e important să ai un ideal. Cum ajungi la el este o problemă secundară.

Inspectorul nu părea interesat să comenteze ideea. Îşi scosese costumul protector, dar continua să poarte ochelarii întunecaţi chiar şi în lumina artificială a sălii de conferinţe. Decanul se întrebă dacă ochelarii erau necesari fiziologic, sau constituiau un simplu camuflaj. Bineînţeles, datorită lor era aproape imposibilă orice încercare de a citi gîndurile Overlordului. Totuşi, acesta nu obiecta la declaraţiile sfidătoare ce-i fuseseră adresate sau la critica politicii rasei sale faţă de Pămînt.

Decanul era gata să reia atacul, cînd profesorul Sperling, şeful catedrei ştiinţifice, se hotărî să intervină.

— După cum probabil cunoaşteţi, domnule, una din marile probleme ale culturii noastre a fost dihotomia dintre artă şi ştiinţă. Aş fi deosebit de interesat să cunosc părerile dumneavostră în această privinţă. Sînteţi de părere că toţi artitii sînt puţin anormali? Că operele lor sau în orice caz impulsul dinapoia acestora reprezintă rezultatul unor insatisfacţii inconştiente?

Profesorul Chance îşi drese glasul, dar Overlordul i-o luă înainte.

— Mi s-a spus că toţi oamenii sînt artişti într-o anumită măsură, aşa încît oricine este capabil să creeze ceva, fie şi numai la un nivel rudimentar. Ieri, de pildă, în şcolile voastre, am remarcat accentul pus pe personalitate în pictură, desen şi sculptură. Tendinţa pare să fie generală, chiar şi printre aceia care sînt, în mod evident, înzestraţi pentru o carieră ştiinţifică. De aceea, dacă toţi artiştii sînt anormali şi toţi oamenii sînt artişti, avem un silogism interesant...

Toţi se aşteptau să termine fraza, însă Overlorzii ştiau să fie extrem de plini de tact, atunci cînd le convenea.

Inspectorul urmări concertul simfonic şi cromatic cu mai multă răbdare decît mulţi dintre spectatorii umani. Singura concesie făcută gustului clasic fusese „Simfonia Psalmilor" de Stravinski; restul programului era agresiv de modernist. Indiferent de opiniile unora asupra meritelor sale, spectacolul fusese superb, spre mîndria coloniei, care cuprindea cîţiva dintre cei mai de seamă muzicieni ai lumii. Între compozitorii rivali avuseseră loc mai multe conflicte pentru onoarea de-a fi incluşi în programul spectacoluluui, deşi unii mai cinici se întrebau dacă putea fi realmente o onoare. Exista în mod cert posibilitatea ca Overlorzii să fie complet afoni.

Totuşi s-a remarcat faptul că, după concert, Thanthalteresco îi căutase pe cei trei compozitori prezenţi la spectacol, complimentîndu-i pentru ceea ce el denumise „marea lor candoare". Gestul său dusese la o despărţire plină de încîntare, deşi uşor derutantă.

George Greggson avu ocazia să-l întîlnească pe Inspector abia în cea de-a treia zi. Teatrul programase un fel de amalgam; în locul unui singur subiect, aveau să prezinte o piesă în două acte, sceneta unui autor faimos şi un moment coregrafic. Bineînţeles, toate au fost executate impecabil şi previziunea unui critic: „Acum vom afla, în sfîrşit, dacă Overlorzii ştiu să caşte", se dovedi falsă. Ba chiar, Inspectorul rîse de cîteva ori şi tocmai în momentele corespunzătoare.

Cu toate acestea, nimeni nu putea fi sigur de nimic. Poate că, pur şi simplu, se prefăcea, urmărind spectacolul doar prin intermediul logicii, fără să se implice emoţional, precum un antropolog asistînd la un ritual primitiv. Faptul că emitea sunetele corespunzătoare şi că avea reacţiile normale nu dovedea absolut nimic.

George fusese hotărît să discute cu Inspectorul, dar nu i se ivi nici o ocazie. După spectacol, schimbaseră cîteva cuvinte de prezentare, apoi Overlordul fusese tîrît în altă parte. Era absolut imposibil să-l izolezi de oficialităţi, şi bărbatul revenise acasă simţindu-se frustrat. Nu mai ştia ce-ar fi dorit să discute, dacă ar fi avut şansa, însă era convins că ar fi putut aduce conversaţia în jurul lui Jeff. Acum, ocazia se irosise.

Iritarea dură două zile. Avionul Inspectorului plecase, lăsînd în urmă multe regrete şi păreri de rău, apoi urmă epilogul. Nimeni nu crezuse de cuviinţă să-l întrebe pe Jeff, şi băiatul trebuie să se fi gîndit multă vreme pînă să vină la George.

— Tăticule, îi spuse el înainte de culcare, îl ştii pe Overlordul care a venit la noi?

— Da, încuviinţă posomorît scenograful.

— Ştii, a fost la mine la şcoală şi l-am auzit vorbind cu nişte profesori. N-am prea înţeles ce spunea, dar cred că i-am recunoscut glasul. El mi-a spus să fug, atunci cînd a venit valul cel mare.

— Eşti sigur?

Jeff ezită o clipă.

— Nu **tocmai**, însă dacă nu era el, era un alt Overlord. Poate că trebuia să-i mulţumesc... Dar acum a plecat, nu-i aşa?

— Da, spuse George, mă tem că da. Totuşi, poate o să se ivească o altă ocazie. Acum, culcă-te ca un băiat cuminte şi nu-ţi mai bate capul.

După ce Jeff şi Jenny adormiră, Jean veni lîngă scaunul lui George şi se aşeză

Desen de IOAN MIHĂESCU

pe covor, rezemîndu-se de picioarele bărbatului. Era un obicei care lui nu-i plăcea, considerîndu-l prea sentimental, însă nu făcea caz de acest lucru.

— Acum ce mai crezi? îl întrebă ea cu o voce obosită. Oare aşa s-a întîmplat într-adevăr?

— Da, răspunse George, deşi poate că este o prostie să ne facem griji. La urma urmei, mulţi părinţi ar fi recunoscători şi, desigur, eu **sînt** recunoscător. Explicaţia ar fi extrem de simplă. Ştim că pe Overlorzi îi interesează colonia, deci, fără îndoială, au supravegheat-o, în ciuda promisiunilor făcute. Să presupunem că unul

dintre ei observa zona și a zărit talazul. Era normal să-i avertizeze pe cei aflați în primejdie...

— Nu uita însă că știa numele lui Jeff... Nu... **noi** sîntem cei supravegheați. Există la noi ceva special, care le-a atras atenția. Am simțit-o încă de la petrecerea lui Rupert. Curios cum petrecerea aceea ne-a schimbat la amîndoi viața!

George o privi cu simpatie, dar numai atît. Interesant cît de mult se putea transforma într-un răstimp atît de scurt. Din iubirea pe care o persoană, vag reamintită, pe nume George Greggson, o purtase cîndva unui vis diafan cu numele de Jean Morrel nu mai rămăsese mare lucru... Dragostea lui era acum împărțită spre Jeff și Jennifer, pe de o parte, și Carolle pe de altă parte. Nu credea că Jean știa ceva despre Carolle și intenționa să-i mărturisească totul înainte s-o facă altcineva. Totuși, nu prinsese încă momentul prielnic...

— Bine... Jeff e supravegheat. Nu crezi că ar trebui să fim mîndri? Poate că Overlorzii i-au întrevăzut un viitor măreț... Mă întreb ce-ar putea fi?

Știa foarte bine că vorbea numai ca s-o liniștească pe Jean. El însuși nu era foarte tulburat, mai degrabă mirat și zăpăcit. Brusc îi veni o altă idee: ceva la care ar fi trebuit să se gîndească mai demult. Ochii i se întoaseră automat spre camera fetiței.

— Mă întreb dacă este vorba numai de Jeff, rosti el.

Între timp, Inspectorul își prezenta raportul. Insularii ar fi dat aproape orice să-l poată citi. Statisticile și rezultatele intrară în memoriile nesfîrșite ale calculatoarelor uriașe, care constituiau cîteva — dar nu toate — din puterile lui Karellen. Înainte însă ca mințile impersonale să-și anunțe concluziile, Inspectorul oferise propriile sale recomandări. Exprimate în fraze umane, ar fi sunat cam așa:

„Nu trebuie să întreprindem nici o acțiune în privința coloniei. Este un experiment interesant, dar nu poate afecta în nici un mod viitorul. Realizările artistice de acolo nu ne privesc și nu există dovezi că cercetarea științifică ar fi abordat căi interzise.

După cum era stabilit, am verificat rezultatele profesionale ale subiectului Zero, fără să trezesc bănuieli. Statisticile sînt anexate și se constată că nu există deocamdată semne ale unei dezvoltări neobișnuite. Deși, după cum știm, Trecerea este rareori anticipată prin semne aparte.

Am întîlnit, de asemenea, tatăl subiectului și am rămas cu impresia că dorea să-mi vorbească. Din fericire, am reușit să-l evit. Fără îndoială că bănuiește ceva, deși, bineînțeles, nu poate ghici adevărul și nici nu poate interveni în vreun fel asupra schimbării.

Îmi pare tot mai rău de acești oameni ".

George Greggson ar fi fost de acord cu verdictul Inspectorului potrivi căruia Jeff nu prezenta nimic neobișnuit. Existase doar incidentul acela ciudat, aidoma unui tunet într-o zi senină. Apoi... nimic.

Jeff era la fel de curios și vioi ca orice băiat de șapte ani. Era inteligent, atunci cînd se străduia, dar nu exista pericolul să devină un geniu. Uneori, Jean se gîndea, puțin necăjită, că băiatul era ilustrarea perfectă a vorbei străvechi: „brînză bună în burduf de cîine".

Putea fi pe rînd afectuos sau morocănos, rezervat sau exuberant. Nu dovedea vreo preferință specială față de unul din părinți, iar apariția surorii mai mici nu-i stîrnise gelozia. Fișa lui medicală era imaculată; nu fusese bolnav nici măcar o zi. Deși, în epoca și climatul de atunci, acest lucru nu reprezenta ceva ieșit din comun.

Spre deosebire de alți băieți, Jeff nu se plictisise repede de tatăl său, ca să-l părăsească atunci cînd era posibil pentru tovarăși de vîrsta lui. Era evident că moștenise talentul artistic al lui George și, aproape imediat cum începuse să umble, devenise un vizitator regulat al culiselor teatrului coloniei. Mai mult decît atît, teatrul

îl adoptase drept mascotă neoficială și devenise expert în oferirea de buchete de flori personalităților scenei și filmului care-i vizitau.

Jeff rămînea totuși un băiat absolut obișnuit. Așa se autoliniștea George cînd se plimba sau călăreau împreună prin insulă. Discutau, așa cum făcuseră întotdeauna tații și fiii, numai că în epoca aceea aveau mai multe de discutat. Deși Jeff nu părăsise niciodată insula, el putea vedea tot ceea ce dorea din lumea înconjurătoare, prin ochii atotvăzători ai aparatelor de televiziune. Simțea, ca și ceilalți coloniști, un ușor dispreț față de restul lumii. **Ei** reprezentau elita, avangarda progresului. **Ei** aveau să ducă omenirea spre înălțimile atinse de Overlorzi și... poate mai departe. Nu mîine, dar cu siguranță că într-o bună zi...

Nu aveau să ghicească niciodată că ziua aceea avea să vină atît de repede.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Visele au început după șase săptămîni.

În întunericul nopții subtropicale, George Greggson plutea încetișor spre trezire. Nu știa cine îl deșteptase și, pentru un moment, rămase într-o derută totală. Apoi își dădu seama că era singur. Jean se sculase și mersese la copii. Îi vorbea în șoaptă lui Jeff, prea încet ca bărbatul să distingă vreun cuvînt.

George coborî din pat și veni lîngă ea. Datorită lui Poppet, excursiile nocturne deveniseră ceva obișnuit, dar în situațiile acelea nu se punea problema ca el să mai poată dormi, datorită plînsetelor. Acum era altceva și se întrebă ce anume o trezise pe Jean.

Singura lumină din cameră venea de la tapetul fluorescent de pe pereți. În strălucirea lui difuză, George o zări pe Jean lîngă patul băiețelului. Cînd intră, femeia se întoarse și șopti:

— N-o scula pe Poppet!

— Ce s-a întîmplat?

— Am știut că Jeff mă vrea la el și m-am trezit.

Simplitatea explicației îl neliniști în mod ciudat pe George. **Am știut că Jeff mă vrea la el.** Cum ai știut? se întrebă el.

— A visat urît? rosti în cele din urmă bărbatul.

— Nu sînt sigură, răspunse Jean, acum e-n regulă. Însă cînd am venit îi era frică.

— **Nu-mi era** frică, mămico, se auzi un glăscior indignat. Dar era un loc atît de ciudat!

— Ce anume? întrebă George. Spune-mi și mie.

— Am visat niște munți, rosti Jeff visător. Erau foarte înalți, însă pe ei nu era zăpadă, ca pe ceilalți munți pe care i-am văzut. Cîțiva din ei ardeau.

— Vrei să spui că erau vulcani?

— Nu tocmai... Ardeau peste tot, cu niște flăcări albastre, ciudate. Apoi, în timp ce priveam, a răsărit soarele.

— Spune mai departe; de ce te-ai oprit?

Jeff privi întrebător spre tatăl său.

— Asta a fost un alt lucru pe care nu l-am înțeles, tăticule. A răsărit foarte repede și era mult prea mare. Și... nu avea culoarea lui obișnuită. Era un albastru frumos...

Urmă o tăcere lungă și înfiorată. După aceea, bărbatul șopti:

— Asta-i tot?

— Da. Am început să mă simt singur și atunci a venit mămica și m-a trezit.

George netezi părul ciufulit al băiatului cu o mînă, iar cu cealaltă își strînse halatul. Îi era frig și se simțea foarte neînsemnat. Totuși, vocea nu-l trădă cînd îi vorbi lui Jeff:

— E doar un vis; ai mîncat prea mult la cină. Uită-l, și culcă-te ca un băiat cuminte.

— Bine, tăticule, răspunse Jeff. Se opri o clipă, apoi adăugă gînditor: Cred că o să-ncerc să mai merg acolo.

•

— Un soare albastru? întrebă Karellen după cîteva ore. Amănuntul acesta trebuie să fi uşurat mult identificarea.

— Exact, încuviinţă Rashaverak. Fără îndoială, este Alphanidon Doi. Munţii Sulfuroşi confirmă ipoteza. Interesantă mi se pare distorsiunea temporală. Planeta se roteşte destul de încet, iar băiatul a observat ore întregi în cîteva minute.

— Asta-i tot ce-aţi aflat?

— Da, fără a-l întreba direct pe copil.

— Nu putem face aşa ceva. Evenimentele trebuie să-şi urmeze cursul natural fără intervenţia noastră. Cînd părinţii lui vor apela la noi, poate atunci îl vom putea chestiona.

— S-ar putea să nu vină niciodată sau să vină prea tîrziu...

— În privinţa aceasta, mă tem că nu există alternativă. Nu trebuie niciodată să uităm că, în asemenea probleme, curiozitatea noastră este lipsită de importanţă. Nu este mai însemnată nici chiar decît fericirea omenirii.

Întinse braţul spre întrerupător.

— Continuaţi supravegherea şi raportaţi-mi toate rezultatele. Dar nu interveniţi sub nici o formă!

Totuşi Jeff părea neschimbat atunci cînd era treaz. Asta, cel puţin, se gîndi George, era ceva pentru care puteau fi recunoscători. Teama însă îi sporea în inimă.

Pentru băiat era un simplu joc; încă nu începuse să-l sperie. Un vis rămînea pur şi simplu un vis, indiferent cît de straniu ar fi fost. Acum nu se mai simţea singur în lumile pe care i le deschidea somnul. Doar prima dată, în noaptea aceea, mintea lui o strigase pe Jean prin firele necunoscute ce-i legau. Acum păşea singur şi netemător în universul care i se oferea.

Părinţii îl întrebau dimineaţa, iar el le povestea ce-şi amintea. Uneori se poticnea şi nu găsea cuvinte să descrie scene clare, nu doar pentru experienţa lui, ci şi pentru imaginaţia omului. George şi Jean îi sugerau termeni noi, îi arătau poze şi culori, ca să-i reîmprospăteze memoria, apoi căutau să reconstruiască ce se putea din răspunsurile sale. Adeseori nu înţelegeau nimic din ceea ce rezulta, deşi pentru Jeff lumile visurilor lui erau simple şi clare. Nu le putea însă transmite părinţilor săi. Totuşi, unele erau destul de explicite...

Spaţiu; nici o planetă, nici un peisaj înconjurător. Doar stelele în noaptea de catifea şi, atîrnînd pe fundalul lor, un soare uriaş şi roşu, pulsînd precum o inimă.

Gigantic şi rarefiat la un moment dat, se micşora încet, strălucind mai puternic pe măsură ce în focar sosea combustibil nou. Urca spectrul şi oscila la marginea galbenului, apoi ciclul se inversa, steaua se dilata şi se răcea, redevenind un nor gigantic, sîngeriu.

(— Un pulsar variabil tipic, comentă Rashaverak. Văzut, de asemenea, într-un ritm temporal foarte accelerat. Nu-l pot identifica precis, dar steaua cea mai apropiată care se potriveşte descrierii este Rhamsandron 9 sau Pharanidon 12.

— Oricare ar fi, răspunse Karellen, se îndepărtează din ce în ce mai mult de casă.

— Din ce în ce mai mult...)

Ar fi putut să fie Pămîntul... Un soare alb atîrna pe un cer albastru, pătat de norii mînaţi de furtună. O pantă cobora lin spre oceanul înspumat de vînt. Totuşi nimic nu se mişca; scena era îngheţată, surprinsă parcă în iluminarea unui fulger. Iar departe, mult spre orizont, exista ceva ce aparţinea Pămîntului: tremurînd uşor, un şir de coloane ceţoase se înălţa din ocean, pierzîndu-se printre nori. Coloanele erau egal distanţate în jurul planetei, prea mari pentru a fi artificiale, totuşi prea regulate pentru un fenomen natural.

(— Sideneus 4 şi Coloanele Zorilor, rosti Rashaverak cu o voce în care se simţea uimirea. A atins centrul galaxiei...

— Şi de-abia a început călătoria, răspunse Karellen.)

Planeta era absolut netedă. Gravitaţia enormă strivise de mult, aducînd la acelaşi nivel, munţii tinereţii ei — munţi ale căror vîrfuri maxime nu depăşiseră o înălţime de cîţiva metri. Acolo însă exista viaţă deoarece suprafaţa era acoperită cu miriade de figuri geometrice, tîrîndu-se, deplasîndu-se şi schimbînd-şi culoarea. Era o lume bidimensională, populată de fiinţe ce nu puteau fi mai înalte de o fracţiune de centimetru.

Iar pe cer se zărea un soare pe care un fumător de opiu nu şi l-ar fi putut imagina în cele mai uluitoare halucinaţii. Prea fierbinte ca să fie alb, soarele era o fantomă veştejită, la graniţa ultravioletului, pîrjolindu-şi planetele cu o radiaţie mortală pentru orice formă de viaţă pămînteană. La milioane de kilometri în jurul său se întindeau văluri gigantice de gaz şi praf, strălucind în nenumărate culori sub radiaţiile ultraviolete. În comparaţie cu steaua aceea soarele Pămîntului nu lumina nici cît un licurici la amiază.

(— Din universul cunoscut nu poate fi decît Hexanerax 2, vorbi Rashaverak. Doar cîteva dintre navele noastre au ajuns pînă aici, şi n-au riscat o coborîre, pentru că nimeni nu se aştepta ca pe planetele acestea să existe viaţă.

— Se pare, spuse Karellen, că voi, savanţii, n-aţi fost atît de exacţi cum aţi crezut. Dacă acele... **figuri** sînt inteligente, problema comunicaţiei reciproce va fi interesantă. Mă întreb dacă ele cunosc existenţa celei de-a treia dimensiuni.)

Era o lume care nu putea cunoaşte niciodată noaptea sau ziua, anii sau anotimpurile. Şase sori coloraţi îi acopereau cerul, astfel încît doar lumina varia în intensitate; întunericul nu exista. Datorită încleştării cîmpurilor gravitaţionale opuse, planeta urma coturile şi salturile unei orbite extraordinr de complicate, irepetabilă. Fiecare clipă este unică: configuraţia celor şase sori în acel moment n-avea să mai existe niciodată.

Cu toate acestea, şi acolo exista viaţa. Deşi planeta putea fi pîrjolită de focurile solare în decursul unei epoci, iar în altă epocă putea îngheţa, ea adăpostea inteligenţă. Cristalele uriaşe, multifaţetate, erau grupate în configuraţii geometrice complicate, nemişcate în erele glaciare, însă dezvoltîndu-se lent din venele minerale atunci cînd planeta se încălzea. N-avea importanţă dacă pentru terminarea unui gînd le era necesar o mie de ani. Pentru ele Universul era încă tînăr şi timpul se întindea nesfîrşit înaintea lor...

(— Am căutat în toate băncile noastre de date, spuse Rashaverak. Nu cunoaştem o asemenea planetă sau combinaţie de sori. Dacă ar fi existat în galaxia noastră, astronomii ar fi depistat-o chiar dacă se afla în afara zonei de acţiune a navelor.

— Atunci, a ieşit din galaxie...

— Da. Cu siguranţă; de acum n-a mai rămas mult.

— Cine ştie? Visează... Cînd se trezeşte, este neschimbat. Este abia prima fază. Vom afla cu adevărat atunci cînd va începe schimbarea.)

— Ne-am mai întîlnit, domnule Greggson, rosti grav Overlordul. Mă numesc Rashaverak. Vă amintiţi, fără îndoială...

— Da, încuviinţă George. Petrecerea de la Rupert Boyce... E greu de uitat. Şi eu am bănuit că ne vom reîntîlni.

— Spuneţi-mi, de ce-aţi solicitat această întrevedere?

— Cred că ştiţi deja...

— Poate, dar ne va ajuta pe amîndoi dacă mi-o veţi spune cu propriile dumneavostră cuvinte. S-ar putea să vă surprindă, dar şi eu încerc să pricep, iar în unele cazuri, ignoranţa mea este la fel de mare ca a voastră.

Scenograful îl privi uimit pe Overlord. Nu se gîndise niciodată la aşa ceva. În mod subconştient, considerase că Overlorzii posedau toată ştiinţa şi puterea, că ei înţelegeau şi erau probabil responsabili pentru ceea ce se întîmpla cu Jeff.

— Înţeleg, vorbi George, că aţi citit rapoartele pe care le-am dat psihologului insulei, aşa încît ştiţi totul despre vise...

— Da, le cunoaştem.

— Nu le-am considerat nici o clipă simple fantezii ale unui copil. Erau atît de incredibile încît, știu că pare ridicol, **trebuiau** să se bazeze pe ceva real.

Privi neliniștit spre Rashaverak, fără să spere într-o confirmare sau o negație. Acesta nu spuse nimic, mulțumindu-se să-l privească cu ochii săi mari și calmi. Stăteau aproape față în față, deoarece încăperea — evident construită pentru astfel de întrevederi — avea două niveluri: scaunul Overlordului fiind situat cu un metru mai jos decît cel al lui George. Era un amănunt plin de tact, reasigurîndu-i pe oamenii ce solicitau asemenea întîlniri și care erau, de obicei, impresionați.

— La început am fost surprinși, fără să ne alarmăm. Jeff părea perfect normal atunci cînd se trezea și se părea că visele nu-l deranjau. Apoi, într-o noapte..., ezită și privi spre Overlord: n-am crezut niciodată în supranatural; nu sînt un savant, dar cred că există o explicație rațională pentru orice lucru.

— Da, încuviință Rashaverak. Știu ce ați văzut, vă urmăream.

— Am bănuit-o dintotdeauna. Karellen ne asigurase că n-o să ne mai spionați. De ce-ați încălcat promisiunea?

— N-am încălcat-o. Administratorul a afirmat că rasa umană nu va mai fi supravegheată. Am respectat promisiunea. Urmăream copiii dumneavoastră, nu pe voi.

Trecură cîteva clipe pînă cînd George înțelese implicațiile cuvintelor lui Rashaverak. Tot sîngele i se scurse din obraji.

— Vreți să spuneți...? gîfîi el. Vocea i se stinse și trebui să reia: Atunci, **ce** sînt copiii mei?

— Asta, rosti Rashaverak solemn, încercăm noi să aflăm.

Jennifer Anne Greggson, poreclită Poppet, stătea pe spate cu ochii închiși. Nu-i deschisese de mult timp și n-avea să-i mai deschidă deoarece, pentru ea, vederea era complet inutilă. Era conștientă de lumea înconjurătoare și nu numai de lumea aceea...

Din scurta ei pruncie îi mai rămăsese un reflex. Clopoțeii care o încîntaseră cîndva sunau acum într-una, bătînd un ritm complex și variabil. Sincopa aceea ciudată o trezise pe Jean din somn, determinînd-o să alerge în camera fetiței. Dar nu sunetul lor o făcuse să-l strige pe George...

Cauza fusese spectacolul clopoțeilor banali, strălucitori și colorați, suspendați în aer la o jumătate de metru deasupra patului, în vreme ce Jennifer Anne zîmbea calmă, avînd mînuțele strînse laolaltă.

Fetița începuse mai tîrziu, însă progresa rapid. În curînd avea să-și întreacă fratele, deoarece avea mult mai puține rutine de dezbărat.

— Ai procedat înțelept, spuse Rashaverak, că nu i-ai atins jucăria. Nu cred că ai fi putut-o mișca. Dar dacă ai fi reușit, ea s-ar fi putut supăra. Și atunci nu știu ce s-ar fi întîmplat...

— Vrei să spui, făcu George posomorît, că nu puteți face nimic?

— Nu vreau să te dezamăgesc. Putem privi și analiza, așa cum și facem de altfel. Însă nu putem interveni, pentru că nu înțelegem.

— Atunci ce-o să facem? Și de ce ni s-a întîmplat tocmai nouă?

— Trebuia să se întîmple cuiva. În voi nu există nimic mai deosebit decît în, să zicem, primul neutron care declanșează reacția în lanț din interiorul unei bombe atomice. **Întîmplător,** neutronul respectiv este primul. Oricare alt neutron ar fi îndeplinit același rol, așa cum Jeffrey putea fi oricare alt copil din lume. Noi denumim faza aceasta Trecerea Totală. Mă bucur că acum nu mai este nimic de tăinuit. Așteptam de multă vreme să se petreacă așa ceva. Nu se putea determina cînd și unde va începe pînă ce, din pură întîmplare, ne-am întîlnit la petrecerea lui Rupert Boyce. Atunci am știut, aproape cu siguranță, că primii vor fi copiii nevestei tale.

— Dar... pe atunci nu eram căsătoriți. Nici măcar...

— Da, știu. Însă mintea domnișoarei Morrel fusese canalul care, fie numai pentru o singură clipă, dovedise o cunoaștere pe care nici o ființă vie n-o putea

deține în momentul acela. Putea veni doar de la altă minte, legată intim de ea. Faptul că era un creier ce nu se născuse încă nu era important; timpul este mult mai puternic decît crezi.

— Încep să înțeleg. Jeff știe lucrurile acestea; el poate privi în alte lumi și a putut spune de unde ați venit. Și, într-un fel anume, deși băiatul nu era încă născut, Jean i-a recepționat gîndurile.

— Nu este numai atît, dar nu cred că vă veți apropia mai mult de adevăr. În istorie au existat oameni cu puteri inexplicabile, care păreau că transced timpul și spațiul. Ei înșiși nu înțelegeau aceste puteri; aproape fără excepție, explicațiile lor erau pure născociri. Cunosc perfect lucrurile acestea; am citit foarte multe!

Există însă o analogie sugestivă și folositoare. Revine permanent în literatura voastră. Imaginați-vă că mintea fiecărui om este o insulă înconjurată de ocean. Fiecare insulă pare izolată, însă, în realitate, toate sînt legate prin fundul oceanului, ale cărui creste sînt. Dispariția oceanului ar însemna și sfîrșitul insulelor. Toate ar fi părți ale aceluiași continent, dar individualitatea lor nu mai există.

Telepatia, cum i-ați spus voi, reprezintă ceva asemănător. În anumite condiții favorabile, creierele se pot uni, împărtășindu-și conținutul și retrăind memoriile experienței, atunci cînd sînt iarăși izolate. În stadiul ei cel mai formidabil, puterea aceasta nu cunoaște limitele obișnuite ale timpului și spațiului. De aceea, Jean a putut împărtăși știința fiului ei încă nenăscut.

Urmă o tăcere lungă, timp în care George se luptă cu ideile acelea uluitoare. Schema începea să capete contur. Era incredibil, totuși avea logica ei. În plus, explica — dacă termenul putea fi utilizat pentru ceva atît deciudat — tot ceea ce se întîmplase după petrecerea de la Boyce. Explica, de asemenea, își dădu el seama, fascinația lui Jean față de supranatural.

— De ce-a început totul? întrebă George. Și unde va duce?

— La aceste întrebări nu putem răspunde. În univers există multe rase, iar unele dintre ele au descoperit puterile respective cu mult înainte ca voi — sau noi — să fi apărut pe scena vieții. V-au așteptat să vă alăturați lor... și acum a sosit clipa.

— Atunci ce căutați **voi** aici?

— Probabil că, aidoma majorității oamenilor, ne-ai privit mereu ca pe stăpînii voștri. Asta nu-i adevărat. N-am fost altceva decît niște paznici, executînd o sarcină impusă... Sarcina aceea este greu de definit; ne puteți considera niște moașe care supraveghează o naștere dificilă. Încercăm să ajutăm apariția a ceva nou și minunat.

Rashaverak ezită o clipă, părînd că-și caută cuvintele.

— Așa este, sîntem moașele. **Noi** însă sîntem sterpi.

În momentul acela, George înțelese că se găsea înaintea unei tragedii ce o depășea pe a lui. Incredibil, totuși adevărat... În ciuda puterii și strălucirii lor, Overlorzii ajunseseră la capătul unei fundături evoluționiste. Alcătuiau o rasă măreață și nobilă, superioară omenirii pe toate planurile, dar lipsită de viitor. În comparație cu ei, problemele bărbatului deveneau brusc neînsemnate.

— Înțeleg acum, rosti el, de ce l-ați supravegheat pe Jeffrey. El era cobaiul acestui experiment.

— Exact, deși... experimentul nu era controlat de noi. Nu noi l-am provocat; am încercat doar să-l studiem. N-am intervenit decît atunci cînd am fost siliți.

Da, se gîndi George, tsunami-ul... Nu puteau permite distrugerea unui specimen atît de valoros. Apoi se simți ușurat.

— Mai am o singură întrebare, spuse el. Ce putem face cu copiii noștri?

— Bucurați-vă de ei cît mai puteți, răspunse încet Rashaverak. Nu vor mai fi mult timp ai voștri.

Sfatul putea fi valabil pentru orice părinte și în orice epocă; acum însă conținea o amenințare și o spaimă necunoscută.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Veni apoi o vreme cînd lumea viselor lui Jeffrey nu mai fu net delimitată de experiența lui zilnică. Nu mai merse la școală, iar pentru Jean și George rutina vieții

se schimbă, așa cum, în curînd, avea să se schimbe în întreaga lume.

La început se simțiră vinovați, lăsîndu-și copiii dormind în casă, dar își dădură repede seama că Jeff și Jenny își puteau purta singuri de grijă, în modalități străine părinților. Și, desigur, Overlorzii îi supravegheau... Gîndul acesta îi liniștea; nu se mai simțeau singuri; ochii aceia inteligenți și plini de bunătate le împărtășeau veghea.

Jennifer dormea; nu exista alt termen pentru a descrie starea în care se afla fetița. După toate aparențele exterioare, era încă un prunc, dar în jurul ei exista un cîmp de forță latentă atît de puternic încît Jean nu suporta să intre în camera ei.

Nici nu mai era nevoie de așa ceva. Entitatea care fusese Jennifer Anne Greggson nu era deocamdată dezvoltată complet, însă, chiar în starea aceea de crisalidă adormită, controla suficient mediul înconjurător pentru a-și satisface orice nevoie. Jean încercase o singură dată s-o hrănească, fără succes. Mînca atuci cînd dorea și o făcea în felul ei aparte.

Alimentele dispăreau din frigider încet, dar permanent, cu toate că Jennifer Anne nu se clintea niciodată din pătuțul ei.

Zgomotul clopoțeilor încetase și jucăria zăcea pe podea, unde nimeni nu îndrăznea s-o atingă, deoarece Jennifer Anne ar fi putut s-o dorească din nou. Uneori, ea făcea ca mobila să se deplaseze după trasee stranii, iar lui George i se părea că fluorovopseaua de pe pereți strălucea mai tare ca oricînd.

Fetița nu le dădea părinților nici o bătaie de cap; se afla dincolo de ajutorul și dragostea lor. Situația nu mai putea dura mult, iar în timpul rămas se agățară cu disperare de Jeff.

Și el se schimba, dar încă îi mai cunoștea. Băiatul, a cărui dezvoltare o urmăriseră din ceața lipsită de forme a prunciei, își pierdea personalitatea, dizolvîndu-se, ceas după ceas, sub ochii lor. Deși uneori le vorbea, așa cum făcuse dintotdeauna, povestindu-le despre jocuri și prieteni, parcă fără să știe ce avea să-l aștepte. Însă în majoritatea timpului nu-i vedea și nici nu arăta că este conștient de prezența lor. Nu mai dormea, așa cum erau ei nevoiți, în ciuda dorinței copleșitoare de a risipi cît mai puține din acele ultime ore.

Spre deosebire de Jenny, se părea că băiatul nu posedă puteri supranaturale asupra obiectelor fizice, poate pentru că — fiind deja parțial dezvoltat — avea mai puțină nevoie de ele. Stranietatea lui o constituia în totalitate viața mentală, din care visele alcătuiau acum numai o mică parte. Stătea nemișcat ore întregi, cu ochii închiși, ascultînd parcă sunete ce nu le mai putea auzi. În mintea lui se aduna cunoașterea — de undeva, sau de cîndva — care, în curînd, avea să copleșească și să distrugă ființa pe jumătate formată ce fusese Jeffrey Angus Greggson.

Iar Fey îl privea cu ochi uimiți și întunecați, întrebîndu-se unde plecase stăpînul ei și cînd avea să se întoarcă.

●

Jeff și Jenny fuseseră primii în întreaga lume, dar în curînd n-aveau să mai fie singuri. Metamorfoza cuprinse toată rasa umană, precum o epidemie trasmițîndu-se rapid dintr-o țară în alta. Practic, nu afecta pe cei trecuți de zece ani, însă sub această vîrstă nu scăpase aproape nimeni.

Era sfîrșitul civilizației, sfîrșitul tuturor lucrurilor pentru care oamenii luptaseră de la începutul timpului. În numai cîteva zile, omenirea își pierduse viitorul deoarece inima unei rase este distrusă și dorința ei de supraviețuire este anulată atunci cînd i se iau copiii.

Nu se stîrni panică, așa cum s-ar fi întîmplat cu un secol mai devreme. Omenirea era paralizată, marile orașe — tăcute și încremenite. Continuau să funcționeze numai industriile vitale. Parcă întreaga planetă jelea, tînguindu-se pentru toate cîte nu mai puteau fi.

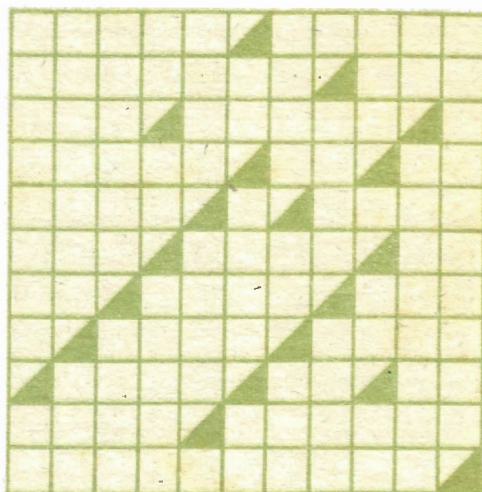
Apoi, așa cum mai făcuse cîndva, într-o epocă uitată de acum, Karellen se adresă omenirii pentru ultima dată.

(Continuare în numărul viitor)

Traducerea: ***MIHAI DAN PAVELESCU***

S.F.-ul în cuvinte încrucişate

TEATRU SF

ORIZONTAL: 1) Dramaturg şi romancier ceh (1890-1938), a cărui piesă „R.U.R.", publicată în 1920, constituie data de naştere a teatrului ştiinţifico-fantastic (Karel) — Scriitoare franceză, autoarea piesei „Yes, poate" (1968), prezentînd caricatura grotescă a unei lumi sluţite de spiritul cazon, în care bărbaţii au devenit simple automate ucigaşe (Marguerite). **2)** „... publică", drama (1957) comparatistului francez René Etiemble în care lupta dintre indieni şi... roboţi conduce la ideea că părăsirea civilizaţiei moderne este ultima şansă a umanităţii — Cuvînt care imită strigătul broaştelor. **3)** Localitate în S.U.A. — Scriitor francez care descrie în fantezia burlescă „Asta-i o dramă" (1947) un viitor al cărui reper calendaristic îl dă prezenţa papei Pius... al 104-lea (Jacques). **4)** Zîmbet — Posezi — Unu, doi. **5)** Rîu în U.R.S.S. — Interval. **6)** Insulă, în toponimia franceză — Piesă în care Vl. Maiakovski recurge la o maşină a timpului prevăzută cu discernămînt moral — În vîrful picioarelor! **7)** Theodor (abr.) — „Operaţiunea... ", zguduitoarea piesă radiofonică (1954) a lui Dr. Durrenmatt, avînd drept temă nimicirea lumii din „exces de prudenţă" — Etaj. **8)** A opri trecerea — Rîu în Italia. **9)** „... albă", piesa lui Karel Čapek, scrisă în 1937, în care leacul împotriva leprei este folosit ca unealtă de constrîngere pentru obţinerea păcii (pl.) — Un fel de chemare — Măsură de suprafaţă. **10)** „Naşterea unui...", piesa (1938) lui Jean—Richard Bloch în care capitala Franţei este părăsită în favoarea unei mici insule din Oceanul Pacific — Personajele lansate în premieră mondială de piesa „R.U.R." a lui Karel Čapek. **11)** Scriitor sovietic (1893-1930), în a cărui piesă „Ploşniţa" un întreg act se petrece într-un viitor inuman şi aseptic.

VERTICAL: 1) „O femeie prea... ", piesă în care Armand Salacrou reflectă vacarmul războiului rece într-un avertisment — „... invizibil", romanul lui H.G. Wells care a fost dramatizat de Ion Hobana (neart.). **2)** Dramaturg francez (1910-1987) care opune în comedia sa „Povestea domnului Mauvette şi a sfîrşitului lumii" retragerii din faţa răului în marş o alternativă optimistă: saltul înainte (Jean) — Oraş în Italia. **3)** Propria ţară — Culme în Italia. **4)** În temă! — Se serveşte — „Invenţia lui...", piesă în care Vladimir Nabokov aduce pe scenă un anihilator de materie. **5)** Deal în R.F. Germania — Limbă africană. **6)** Carte poştală (abr.) — Neclară — Jumătate roşu, jumătate maro! **7)** Afluent al Mureşului — Jos pălăria! — Violet-deschis. **8)** Scriitor român (1905-1977), care a scris „De vînzare paradisul" (Ştefan) — Orăşel în Noua Zeelandă. **9)** Trandafiriu — Precum — Olga Kiriţescu. **10)** Abis! — „Ultimul... ", piesă (1926) în care Jean-Richard Bloch ne propune o meditaţie socială în termenii ficţiunii ştiinţifice (pl.). **11)** „Fluviul... ", piesă (1938) în care dramaturgul englez Charles Morgan aduce pe scenă un fel de rachete sol-aer (pl.).

Dicţionar: NOT, TIIA, ILE, TARO, BRA, BOAI, BERI, DAIA, TABS.

ADAM STOICA

Dezlegarea jocului apărut în numărul 471

1) ACKERMAN — POE; 2) SOLARIS — BICE; 3) INES — HANA — O; 4) MTI — RA — WELLS; 5) OANA — IN — VIURT; 6) VC — TF — OO — BRR; 7) TARIMURI — IU; 8) C — NACELA — S — G; 9) ODISEE — CIUTA; 10) LEM — APROPIAT; 11) ISAAC — ELE — CK; 12) NILS —INECATI.

Desen de GIL CODOBANEA

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL **10 LEI**